உ

கணபதிதுணை.

சைவ—எல்லப்பநாவலர்

இயற்றிய

திருவருணைக்கலம்பகம்.

[இரண்டாம் பதிப்பு.]

இது,

திருவாவடுதுறைபாதீனவித்துவானும்,

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து நூற்பரிசோதகருமாகிய

சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயரவர்களியற்றிய

குறிப்புரையுடன்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம் * THE MADURA TAMIL SANGAM *

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துப் பிரசுரம்—கக.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலை.

1930.

THE REGISTRAR
5 - JUN
MADRAS

14/1-1931

உ

கணபதிதுணை.

சைவ—எல்லப்பநாவலர்

இயற்றிய

திருவருணைக்கலம்பகம்.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF ... MADRAS
No.
5 - JAN 193

[இரண்டாம் பதிப்பு.]

இது,

திருவாவடுதுறைபாதீனவித்துவானும்

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து நூற்பரிசோதகருமாகிய

சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயரவர்களியற்றிய

குறிப்புரையுடன்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம் * THE MADURA TAMIL SANGAM *

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துப் பிரசுரம்—கக.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலை.

1930.

முகவுரை.

அருணகிரியை அருணையெனக் கூறியது மரூஉமொழி யென்க. கலம்பம்—கலவை. கலம்பகமென்னும் பிரபந்தத்திற்குக் கூறிய புய வகுப்பு முதலிய வுறுப்புக்கள் பதினெட்டுடன் பலபாக்களுங் கலப்பாகக் கூறப்படு மிபல்பாற் கலம்பகமெனப் பெயராயிற்று.

அப் பதினெட்டுறுப்புக்களும், பலபாக்களுமா[illegible]

"ஒருபோகுவெண்பாக்கலித்துறையுறமுன்
வருபுயமதங்கம்மானைகாலஞ்
சம்பிரதங்கார்தவங்குறமறம்பாண்
களிசித்திரங்கல்கைக்கிளைதூது
வண்டுதழைழேற்கொண்டெழூசன்
மடக்குமருட்பாவஞ்சிவிருத்த
மகவல்கலியினமகவல்விருத்தம்
வஞ்சிவஞ்சித்துறைவெண்டுறைமருவி
யிடையிடைவெண்பாக்கலித்துறைநடைபெற்
றந்தாதிமண்டலித்தாங்கலம்பகமே"

என இலக்கணவிளக்கப் பொருளதிகாரப் பாட்டியற் சூத்திரத்தா லறிக. இதிற்கூறிய பதினெட்டுறுப்புக்களின் விவரத்தை இந்நூலுள் வருமிடந் தோறுங் கூறிய குறிப்புரையா லுணர்ந்துகொள்க. இந்நூலுட் கூறப் படுஞ் செய்யுட்களிற் பலகவிகள் ஊரிலுள்ளார் முதலியோர் கூறுங் கூற்றாகவுஞ் சிலகவிகள் கவிக்கூற்றாகவுங் கூறப்படு மென்க. இதிற் கோவைத்துறைக ளன்றி வேறுசில வகப்பொருட்டுறைகளுங் கூறப்படு மென்க. இப்பிரபந்தத்தை இயற்றியவர் சைவ. எல்லப்பநாவலராவர் இவர் காலம் முதலியவற்றைச் சரித ஆராய்ச்சிவல்லார்வாய்க் கேட் டுணர்க.

சே. ரா. சு.

உ

திருவருணைக் கலம்பகம்.

காப்பு.

நேரிசைவெண்பா.

அன்னவயல் சூழருணை யண்ணு மலையார்மேன்
மன்னுங் கலம்பகப்பா மாலைக்குத் — துன்னியசீர்
மெய்க்கோட்டு மேருவெனும் வெள்ளேட்டின் மீதெழுதுங்
கைக்கோட்டு வாரணமே காப்பு. (1)

சீர்மெய்—சிறப்புற்ற வடிவம். கோடு—முன்னது சிகரம், பின்னது கொம்பு. வெள்ளேடு—எழுதப்பட்டில்லாத வெற்றேடென்க. வெண்மையென்னும் பண்பு ஈண்டெழுதப்படாமை என்னும் இன்மைகுறித்துநின்றது. இதனை இலக்கணக் கொத்து ஒழிபியல் கஉ—ஆம் சூத்திரத்தில் ஆதியென்றதனாற் கொள்க. எழுதுமென்பதற்குப் பாரதத்தை யெழுதுமென வருவித் துரைக்க.

கட்டளைக்கலித்துறை.

சைவத்தின் மேற்சம யம்வே றிலையதிற் சார்சிவமாந்
தெய்வத்தின் மேற்றெய்வ மில்லெனு நான்மறைச் செம்பொருள்வாய்
மைவைத்த சீர்த்திருத் தேவார முந்திரு வாசகமு
முய்வைத் தரச்செய்த நால்வர்பொற் றாளெம்முயிர்த் துணையே. (2)

இல் - இல்லை. வாய்மை - உண்மை. உய்வு - உய்தல். நால்வர் - திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார், திருநாவுக்கரசுநாயனார், சுந்தரமூர்த்திநாயனார், மாணிக்கவாசகர். மூவர்கூறிய திருப்பாடல்களைத் தேவாரமென்றும், மாணிக்கவாசகர்கூறிய திருப்பாடலைத் திருவாசகமென்றுங் கூறுதல் மரபென்க.

நூல்.

மயங்கிசைக்கொச்சகக்கலிப்பா.

எட்டடித்தரவு-1.

மணிகொண்ட நெடுங்கடலில் விழிவளரு மாதவனு
மணிகொண்ட புண்டரிக மகலாத சதுமுகனு
ஞானக்கண் ணதுகொண்டு நாடிமா றுணராதே
யேனத்தின் வடிவாகி யெகினத்தின் வடிவாகி
யடிதேடி யறிவலென வவனியெலா முழுதிடந்து
முடிதேடி வருவலென முதண்ட மிசைப்பறந்துங்
காணரிய வொருபொருளாய்க் களங்கமற விளங்குபெருஞ்
சோணகிரி யெனநிறைந்த சுடரொளியாய் நின்றருள்வோய்.

ஈரடித்தாழிசை—7.

மலைமிசையி லிருப்பதற்கோ மலைசிலையா வெடுப்பதற்கோ
மலையரையன் மகிழ்வதற்கோ மலையுருவ மெடுத்தனையே. (1)

இத்தலத்தி லைந்தொழிலு மிருபிறப்போ ரறுதொழிலுந்
தத்துவமுந் திருமேனி தரித்திலையே லியலாவே. (2)

இருக்காதி சதுர்வேத மிசைப்பதுநின் பலபேத
மொருக்காலு மொன்றுரைத்த தொன்றுரைக்க வறியாதே. (3)

கருமுடிவைத் தருகால கற்பமெலாங் கடக்கவுநின்
றிருமுடியிற் பிறைசிறிதுந் தேயாது வளராதே. (4)

தானவரைக் கடிந்துமலர்ச் சதுமுகனை யொழித்துமற்றை
வானவரை யழித்துநின்கை மழுப்படைவாய் மழுங்காதே. (5)

அண்டருக்கு முனிவருக்கு மழலான கொடுவிடத்தைக்
கண்டமட்டு நுகர்ந்திடவுங் கண்டமட்டிற் கடவாதே. (6)

மூவாமை தனக்குநின்றன் முதனடுவீ றிலாதமைக்குஞ்
சாவாமை பிறவாமை தமக்குமிவை சான்றன்றே (7)

நாற்சீரோரடியிரண்டுகொண்ட அம்போதரங்கம்—2.

தடவரை கடைகெழு தரமென வருமொரு
கடகரி யுரிவிரி கலையென மருவினை, (1)

படமுடை யரவொடு பகைபடு முடுபதி
தடையுற வுடனுறை சடைநெடு முடியினை. (2)

முச்சீரோரடி அம்போதரங்கம்—4.

சிலையென மலையை வளைத்தனை, (1)

திரிபுர மெரிய நகைத்தனை, (2)

கலைமறை யிவுளி படைத்தனை, (3)

கதிரவ னெயிறு புடைத்தனை, (4)

இருசீரோரடி அம்போதரங்கம்—8.

விதி சிரத்தினை (1) நதி தரித்தனை (5)
அகழ் கரத்தினை (2) மதி பரித்தனை (6)
விடை நடத்தினை (3) நாள்க ளாயினை (7)
பொது நடத்தினை (4) கோள்க ளாயினை (8)

பெயர்த்தும் ஈரடித்தாழிசை–3.

பண்ணுநீ சுவையுநீ பரிதியுநீ பனிக்கதிர்நீ
பெண்ணுநீ யாணுநீ பேதமுநீ யபேதமுநீ. (1)

செங்காலிற் கருங்காலன் சிரமுருள வுதைத்தனையே
சங்காழி முகுந்தனுக்குச் சங்காழி கொடுத்தனையே. (2)

ஆறாறு மளவிடுதற் கரியவுனை யொருகாத்து
நீராறு மலராறு நெஞ்சுருகப் பணலாமே. (3)

தனிச்சொல்,

எனவாங்கு

நேரிசை யாசிரியச் சுரிதகம்.

வேற்று மருந்தால் விடாதவெம் பிறவியை
மாற்று மருந்தா மலைமேன் மருந்தா
வழகிய நாயகி யருளுடை நாயகி
புழுகணி நாயகி பொருந்திய புனிதா
காசியி லிறந்துங் கமலையிற் பிறந்துந்
தேசமர் தில்லையுட் டிருநடங் கண்டு
மரிதினிற் பெறும்பே றனைத்தையு மொருகாற்
கருதினர்க் களிக்குங் கருணையை விரும்பி
யடைக்கலம் புகுந்தன னடியே
னிடர்க்கடல் புகுதா தெடுத்தரு ளெனவே. (1)

அடிமுடிதேடியகதை—அருணாசலபுராணந் திருமலைச்சருக்கத்திலறிக. மலையுருவம் - அருணாசலவடிவம். ஐந்தொழில் - சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அநுக்கிரகம். அறுதொழில் - ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல். தத்துவம் - அகக்கருவி முப்பத்தாறும், புறக்கருவி யறுபதுமாகிய தொண்ணூற்றாறு. சதுர்வேதம்—இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம்.

நேரிசைவெண்பா.

வேதநுவல் சோணகிரி வித்தகர்க்கார் வேறுவார்
சோதியிய மானனிவர் சோமனிவ—ராதவனும்
மண்ணுங்கா லும்புனலும் வானுமழ லுமிவ
ரெண்ணுங்கா லெல்லா மிவர். (2)

இயமானன்—ஆன்மா. சோமன்—சந்திரன். ஆதவன்—சூரியன். கால்—காற்று. இக்கவியிற் சிவபிரானுடைய அட்டமூர்த்தத்தைக் கூறியது காண்க.

கட்டளைக்கலித்துறை.

எல்லா வுயிர்க்கு முயிரரு ணேச ரிவரசைவி
னல்லா தணுவு மசையாத தென்ப தறிந்தனமே
வில்லாடன் மார னிருக்கவும் யோகம் விளைத்தவந்நாட்
புல்லா திருந்தன வெல்லா வுயிருந்தம் போகத்தையே. (3)

முன்னடியில், 'அவனசையாம லணுவசையாது' என்னும் பழமொழியைக் கூறினா ரெனக. வில்லாடன்மாரன்—கருப்புவில்லால் வெற்றிகொள்ளும் மதன். இருக்கவும்—உயிரோடிருக்கவும். யோகம்விளைத்தவந்நாள்—(சிவபிரான் கயிலையிற் சனகாதிமுனிவருக்காகக் கல்லாலின்கீழிருந்து) யோகத்தை யுண்டாக்கிய அக்காலத்தில். இக்கல்லால் சுத்தமாயாசொரூபமென்பர். புல்லாது—பொருந்தாது. சிவபிரான் யோகியாயும் போகியாயுமிருத்தலால், உலகிலே யோகமும் போகமும் நிகழ்வதென் றறிக. இதனைச் சிவஞானசித்தியார் க-ம் சூத்திரம் ருo-வது கவியி லறிக.

கலித்துறை.

போகம் விடுத்தே தாக மெடுத்தே புவிமீதே
யோகம் விளைத்தே யாக மிளைத்தே யுழல்வீர்கா
ளாகம வித்தா ர்மோக மவித்தா ரருணேசர்
கோக னகத்தா ளாக நினைத்தே குழைவீரே. (4)

ஆகமவித்தார்—சிவாகமங்களையருளிய மூலமாயுள்ளவர். ஆகம்—முன்னது உடம்பு, பின்னது மனம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

குழையடுத்த விழியிடத்தர் மழுவலத்த ரருணையத்தர்
குளிர்வெற் பூடே
மழையெடுத்த துளிநனைக்க மடிசுருக்கி மயிர்பொடித்து
வருந்துஞ் சேதா

தழையடுத்த விடையர்பற்று குழலிசைக்கு மனமுருக்கித்
தளரு மாலை
பிழையடுத்த மொழியுரைத்த தலைவருக்கு மிகவிரக்கம்
பிறப்பி யாதே. (5)

மடி—மூலமடி. மயிர்பொடித்து—உரோமம் புளகமுற்று. சேதா—சிவந்த பசு. வருவோமென்றநாளிற் றலைவர் வாராமையால் அவர்கூறிய மொழியைப் பிழையடுத்தமொழி யென்றாள்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

யாதவர் குலத்துநெடு மாதவன் மருப்புடைய
வேன மிருகத் துருவமாய்
வேதமொழி பெற்றவய னேதிம மெனப்பறவை
வேடமு மெடுத்த திலையோ
வோதருணை வித்தகரை மூவரி லொருத்தரென
வோதியிடு மற்ப மதியீர்
சீதமதி வைத்தமுடி பாதமல ரைச்சிறிது
தேடுத னினைத்த பரமே. (6)

அபரமே - பின்னே. "அபரமே யெடுத்ததிலையோ" வெனக் கூட்டுக.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பாவை யாடினு நதிக ளாடினும்
படியெ லாநடந் தடிக டேயினுங்
குரவ ராயினுங் கனலி னின்றதன்
கொதிபொ றுக்கினுங் கதிகி டைக்குமோ
வரவ மாடுசெஞ் சடில ரங்கணு
ரமுதர் தாணினைந் தடியர் தம்மொடு
விரவி நீறணிந் தருணை சேர்வரேல்
வெற்ற ராயினு முத்த ராவரே. (7)

குரவர்—குருத்தன்மையுடையவர். வெற்றர்—ஒன்றுமில்லாதவர்.

பதின்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

முத்தமிழ்முறைமுறையன்பொடு
மப்பர்கவுணியர்சொல்சுந்தரர்
முப்பொழுதுமெதிர்புகழ்ந்திடு முதனூலா

ரத்தாருணையினெடுந்திரை
தத்துதிருநதியின்மென்பெடை
யச்சமறவுடனணைந்துறை மடநாரா
பொத்தமனதொடுபுணர்ந்தவர்
சற்றுமகல்வதிலையென்றவ
ருற்றதுணையெனவிருந்தவ ருளம்வேறு
யெத்தனைகபடநினைந்தவர்
கைப்பொருள்கருதிநடந்தன
ரெப்படியிறைவரைநம்புவ தினநாமே. (8)

முத்தமிழ்—இயல், இசை, நாடகம். இறைவரை—இறையளவு.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

இனமகவு மருகர்மட மிசையிலிடு கனன்மதுரை
யிறைவனுடல் புகமொழிவரே
கனகமுக படகவள கரடதட விகடமத
கரியின்மத மறநினைவரே
வனமருவு மருமுதலை யொருமதலை தாவினிய
மதுரகவி மொழிமுதல்வரே
யனகரபி நயாதுல ரமலரெம தருணைகிரி
யடிகடம தடியவர்களே. (9)

சமணர், தம் மடத்திலிட்ட தீப் பாண்டியனைப் பற்றும்படிசெய்தவர் சம்பந்தமூர்த்திநாயனார். சமணர் தம்மைக்கொல்லவிட்ட யானை மதமற்றுவணங்கிப் போகச் செய்தவர் திருநாவுக்கரசுநாயனார். வனம்—நீர். மதலை—பிள்ளை. முதலையுண்ட பிள்ளையைக் கரையிற்சேர்க்கும்படி செய்தவர் சுந்தரமூர்த்திநாயனார். அதுலர்—ஒப்பில்லாதவர்.

தலைவன்வினாவுதல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அடியவர் சிந்தையி லினிதுறை சங்கர
ரருணைவ ளம்பதி யன்னாரே
படியினெ டுங்கரி யனையம தங்கொடு
பதறிந டந்திடு பின்னாரே

யொடியு மருங்கென வுணர்கிலிர் நின்றினி
யொருவச னஞ்சொல வொண்ணாதோ
கடியச ரங்களி னிளைஞ ருடன்பல
கலகவி தம்பயில் கண்ணாரே. (10)

மருங்கு—இடை. சரம்—பாணம். இக்கவி, தலைமகளை முன்னிலையாக்கித் தலைமகன் வினவிய தென்க.

அம்மானை.

மடக்குத்தாழிசை.

நாரா யணனறியா நாதரரு ணைசருக்கு
வாரார் சிலைகலைமெய் மாதங்க மம்மானை
வாரார் சிலைகலைமெய் மாதங்க மாமாயி
னாரயுங் காலெடுப்ப தையமன்றோ வம்மானை
யன்னமறி யாரெடுப்ப தையமோ வம்மானை. (11)

வார்—நெடுமை. சிலைகலைமெய்மாதங்கம்—சிலை-வில். கலை—ஆடை. மெய்—சரீரம். இம்மூன்றும் மாதங்கமென்க. முறையே, மா தங்கம் எனவும், மாதங்கம் (யானைத்தோல்) எனவும், மாது அங்கமெனவும் பிரித்துப் பொருள் கொள்க. ஐயம்—முன்னது பிச்சை, பின்னது சந்தேகம். அன்னமென்பதற்குப் பிரமனாகிய அன்னமெனவும், சோறாகிய அன்னமெனவு மிருபொருள் கொள்க. அம்மானை என்பது மகளிர்கள் அம்மனையாடும்போது பாடுவதாகக் கருதிக் கவி கூறுவது; இது, மூவர்கூற்றாகக் கூறுவர்.

பாங்கி தலைவியை வினாதல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மானென்பார் கலையென் பார்கைம்
மலையென்பார் வழியே தென்பா
ரேனென்பா ரிலையென் பார்யா
னென்றுமரந் தழைநன் றென்பா
ரூனென்பார் நிறையுந் தாரா
ருறையுந்தென் னருணை மானே
கானென்பார் குழலை வேந்தர்
கருத்தென்னோ கருதுங் காலே. (12)

ஊனென்பார்நிறையுந்தாரார்—ஊன்பொருந்திய என்பும், ஆத்திப்பூவும் நிறைந்திருக்கு.மாலையுடையவர். குழலை—நின் கூந்தலை. கானென்பார்—சோலை யென்பார்; கானலென்பது கான் எனக் குறைந்துநின்றது. இக்கவி, தலைமகளும்

பாங்கியு முடனிருக்கும்போது, தலைவன் றழைகொண்டுவந்துநின்று மான் முதலியன வந்தனவோ? வென்று வினவியதறிந்த தோழி, இவ் வேந்தர் பல விதமாகக் கூறலால் இவர் கருத்தியாதோ வெனத் தலைவியை வினவியதாகக் கூறிய தென்க.

புயவகுப்பு.

ஆசிரியவண்ணவிருத்தம்.

கருணைமுக மண்டலத் தொளிர்மகர குண்டலக்
கலன்மலிக வின்குழைக் குறவாயிசைந்தன
களபமகில் குங்குமத் தளறுகுடி கொண்டுதேட்
டியபுழுக ணைந்துமெய்ப் பனிநீர் துளைந்தன
கலைமதிம ழுங்கிநத் தினமிருள டைந்துமுத்
தொளிகருக வெண்சுதைத் திருநீறணிந்தன
கனலிகைய ரிந்துகட் பரிதியை முனிந்துதக்
கனைமுடித டிந்துமைத் தலையேவழங்கின

விரணியனு ரங்கிழித் தளவறும தங்கொழித்
தெழுநாம டங்கலைத் தடமார்பிடந்தன
விமயமட மங்கைபொற் புளகவிரு கொங்கையிற்
சுவடுபட வின்பமுற் றதிலேகுழைந்தன
வீரவிகிர ணங்கொழித் ததிசபமு டன்கிளைத்
தெழுபவள வன்பொருப் பெனவேவளர்ந்தன
விதழியா விந்தமுற் பலமகிழ்செ ருந்திகட்
குரவலரி சண்பகத் தொடையாணிறைந்தன

தரியலர்பு ரங்கெடச் சுரர்கரர்ப யங்கெடத்
தமனியநெ டுஞ்சிலைச் சிலைநாணெறிந்தன
தனுவலத நஞ்செயற் கமர்பொருச ரந்தரச்
சாதமென வந்துமற் பொருபோர்புரிந்தன
சலசமலர் மண்டபச் சதுமுகவ யன்றிருத்
தலையுடனி லங்குமுத் தலைவேலுவந்தன
தடவிகட கும்பமத் தகதவள தந்தநற்
றறுகண்மத குஞ்சரத் திரிபோர்வைகொண்டன

வருணகிர ணங்களிற் பலமணிநெ ருங்கிநச்
சரவமிளிர் கங்கணப் பணியான்மலிந்தன

வனவரத மம்பலத் தினினடமி டுந்தொழிற்
கபிநயவி தங்கள்பெற் றழகோடிருந்தன

வருமறைதெ ரிந்தசொற் புகலியிறை செந்தமிழ்க்
கரசினொடு சுந்தரப் பெருமாள்புகழ்ந்தன

வரிபிரமர் தங்களுக் கரியபத பங்கயத்
தருணையதி ருங்கழற் பெருமாள்புயங்களே. (13)

சுவாமியின் திருப்புயங்களின் பெருமையின் பகுப்பைக் கூறியவதனற் புயவகுப்பெனப் பெய ராயிற்று. குண்டலக்கலனுகிய குழையென்க. கலன்—ஆபரணம். அளறு—சேறு. கனலி—அக்கினி. பரிதி—சூரியன். மைத்தலை—ஆட்டுத்தலை. தக்கன் யாகசங்காரத்தில், அக்கினியின்கையையறுத்துச் சூரியனைக் கோபித்துத் தக்கன்றலையரிந்து ஆட்டுத்தலை கொடுத்ததைக் குறித்துரைத்தா ரென்க. அரவிந்தம்—தாமரை. உற்பலம்—நீலோற்பலம். மகிழ்—மகிழம்பூ. செருந்தி—செருந்திப்பூ. குரவு—குராப்பூ. முத்தலைவேல்—சூலம். அருணம்—சிவப்பு. புகலியிறை—சீகாழித்தலைவராய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனர்.

தலைவனைவேண்டல்.

மடக்கு—எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

புயந்தழுவுங் கண்ணியுஞ்செவ் விதழி யேமால்
பூண்டகயற் கண்ணியுஞ்செவ் விதழி யேமால்

வியந்துசொலி னன்னதும்பொன் னிறமே யெங்கண்
மின்னிறமும் பொன்னிறமே புயம்பெ ரும

லயர்ந்திவள்வா டத்தகுமோ வருட்கண் பாரீ
ரருணகிரிப் பெரியீரோ யமல ரேநல்

வயந்தவிழா வழகரே நினைக்க முத்தி
வரந்தருவா ரேமலைமேன் மருந்த னரே. (14)

இதழி—கொன்றைப்பூ. மால்—மயக்கம். செவ்விதழி—செம்மையாகிய இதழினையுடையாள். மால்—பெருமை. அன்னதும்—அத்தன்மையுடையதாகிய கொன்றைப்பூவும். மின் என்றது தலைவியை. பொன்னிறமேயென்றது காமமயக்கத்தாற் பசலைபூத் திருத்தலால் என்க. வசந்தோற்சவத்திலே மிக்க வழகுடையவராகத் திருக்கோலங்கொண்டிருத்தலால், வயந்தவிழா வழகரெனக் கூறியதென்க; இதனைப் பின்னர்ச் சிலகவிகளி லெடுத்துக்கூறுமாறுங் காண்க.

இரங்கல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மலைமேன் மருந்த ருணேச ரன்று வலைவீசி நின்ற வலையே
யலைமே னிறைந்து வருமீ னருந்தி யருகே யிடங்கொள் குருகே
முலைமேன் முயங்கு தலைநாளி லன்பர் மொழிசூண் மறந்த பிழையோ
தலைமேல் வரைந்த படியோ விருந்து தமியேன் வருந்து தகவே. (15)

அருணேசர் வலைவீசியகதை, திருவிளையாடற்புராணத்தில் வலைவீசிய படலத்திற் காண்க. அலையே—கடலே. குருகு—பறவை. மொழிசூள்—தலைவர் நின்னைப் பிரியேனென் றுரைத்த சத்தியம்.

தலைவியைப்புகழ்தல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தகன முறவலின் மதனை முனிபவர் சடையி லணிபல தலையினு
ரகன லடியரொ டுறையு மிறையவ ரருணை வளநக ரரிவையார்
நிகரி றனதட வமுத நிறைகுட நிலவு முகபடம் விலகினுற்
ககன வமரரு நரரு மிகல்கொடு கலக மிடுவரிவ் வுலகிலே. (16)

அலின் மதன்—அல்லினையுடைய மன்மதன். அல்—இருள். அரிவையார் என்றது தலைவியை. தடம்—பெருமை. குடம் என்றது முலையினை. படம்—ஆடை. ககனம்—விண். அமரர் அமுதநிறைகுடமானதா லெங்கட்கே யுரித் தென் றுலகிற் கலகமிடுவ ரென்க.

மடக்கு—எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

உலககண் டகனாய் வருசலந் தரனா
    ருடறடிந் திடுவார் கடல்விடங் கொளுவார்
குலவுசங் கானா ரருணையங் கிரிசூழ்
    குளிர்புனந் தனிலே கிளிகடிந் திடுவார்
மலர்முகஞ் சசியே வடிவமுஞ் சசியே
    மகரமென் குழையே வருணமென் குழையே
முலையுமந் தரமே யிடையுமந் தரமே
    மொழியுமா சுகமே விழியுமா சுகமே. (17)

கண்டகன்—துட்டன். சலந்தரன்—ஓரசுரன். சசி—முன்னது சந்திரன். பின்னது இந்திராணி. மகரமென்குழை—மகரமீன்வடிவமாகிய ஓர் காதணி. வருணமென்குழை—நிறமானது மெல்லியதளிர். மந்தரம்—ஓர்மலை. அந்தரம்—ஆகாயம். மாசுகம்—பெருமையுடைய கிளிமொழி. ஆசுகம்—பாணம்.

இரங்கல்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சுகமே சுகமே யிரும்வங் துபுனஞ்
சூழ்கின் றவுமைத் தினமித் தினையுட்
புகமே யவிடா துகடிந் திடுமெம்
பொல்லா மையுமின் றுபொறுத் திடுமின்
மகமே ருநெடுஞ் சிலையா ளரணு
மலையா ருணு புரிமால் வரைமே
லகமே செலுமா றுதுணிந் திதண்விட்
டகறுன் பழமன் பர்வரிற் சொலுமே. (18)

சுகமே—கிளிகளே. அருணுபுரி—அருணைநகர். அகம்—எம்முடைய இல்லில். இதண்—பரண். அன்பர்—நாயகர். இக்கவி, தினையறுத்தமையால் இதண்விட் டில்விற்குச் செல்லுந் தலைவி பரிந்து தலைவற்குப் பிரிவுணர்த்தக் கூறியதென்க.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சொல்லா ரணத்திற் கறிவரியார்
சோணு சலத்திற் சுகக்கடமைக்
கல்லா லெறிந்த பகைக்குவழி
காட்டா தொழிதல் கண்டாயே
கொல்லா வம்புஞ் சமர்க்களத்திற்
குனியா வில்லுங் கொண்டுநிற்கும்
புல்லா டவனே யெமக்குறுதி
புகன்று ரெங்கே யகன்றுரே. (19)

பகைக்கு-விரோதத்தின்பொருட்டு. வழி-தலைவர்போன வழி. புல்லாடவன் என்றது தினைப்புனத்தில் ஆண்மகன்வடிவமாகப் புல்லினுற் செய்யப்பட்டு வில்லு மம்பும் ஏந்திநிற்கும் வடிவத்தை யென்க.

பிரிவுவிலக்கல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

ஆரும் விரும்பிய கல்விமே லாசையு மக்குள தாயிடிற்
பாருற வென்பொரு பாவையாப் பாடிய பாவலர் போலவே
நீரும ருந்தமிழ் செப்பிடு நீர்மைய றிந்திவ ணேகுவீர்
மேருநெ டுஞ்சிலை யத்தனுர் வீறரு ணுபுரி வெற்பரே. (20)

இக்கவி, தலைவர் கல்விகற்குமாறு பிரியுங்காற் றலைவிவிலக்கலாகக் கூறியது. பாடிய பாவலர்—சம்பந்தமூர்த்திநாயனுர். பாவை என்ற தீண் டுவமையாகு பெயராய்ப் பெண்ணை யுணர்த்திநின்றது.

என்பைப் பெண்ணுருவாக்கிய வரலாறு:-மயிலாபுரிப்பதியிற் சிவநேசச் செட்டியாரென்பவர் பூம்பாவையென்னுந் தம் புத்திரியைச் சம்பந்தமூர்த்தி நாயனுருக்குக் கொடுப்பதாகக் கருதி வளர்த்து வைத்திருந்தார். பின்பு அப் புத்திரி மலர்கொய்தபோது பாம்பு கடிக்க இறந்தாள். செட்டியார் அப்புத்திரி யெலும்பைக் குடத்தி லடுக்கிவைத்திருந்து நாயனுர் அங்கே வரும்போது தேவரீர்க்கு வைத்திருந்தவள் என்பாகி யிருக்கின்றுளென்று கூற, நாயனுர் ஆலயவாயிலிற் கொண்டுவரச்சொல்லி யங்கு வைத்து "மட்டிட்டபுன்னை" யென்று முதற்குறிப்புள்ள பதிகத்தைப் பாடியருளப் பழைய பெண்ணுருவ மாயினது; என்பதாம். தமிழ்செப்பிடுநீர்மை—உமதுபிரிவால் யான் இறந் தென்பாகுவேன்; என்னைப் பெண்ணுருவமாகச் செய்யுந் தமிழ்க்கவி சொல்லுந் தன்மையென வருவித் துரைக்க.

காலம்.

மடக்கு—எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வெற்றிமதன் போர்க்காயம் பிறைக்குங் காலம்
வெங்கனலே போற்காயம் பிறைக்குங் காலஞ்
சற்றுமிரு கரமென்னே சங்கணியாக் காலந்
தலைவர்துறை மறந்தென்னே சங்கணியாக் காலங்
கற்றைநெடுஞ் சடைமுடியா ரடியார்மேன் முழுதுங்
கருணைநாட் டம்புரியு மருணைநாட் டுறையும்
பெற்றவிளந் தென்றன்மறு கிடத்தியங்குங் காலம்
பேதையென் சிந்தைமறு கிடத்தியங்குங் காலம். (21)

அம்பிறைக்கும்—அம்பாகியபூக்களைச் சிதறும். காயம்—ஆகாயம். பிறை—குறைமதி. சங்கு—வளையல். துறை—இடம். என்னேசங்கணியாக்காலம்—

என்னுடைய அன்பைக் கணியாதகாலம். மறுகிடத்தியங்கும்–வீதியினிடத்துச சஞ்சரிக்கும். மறுகிட–சுழல. இக்கவி, தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி கார்கால முதலிய காலங்கண்டு வருந்திக்கூறுவதாகக் கூறியது.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

காலிற் றுலங்கு நகத்தாலுங்
கையிற் பொலிகூர் நகத்தாலுஞ்

சீலத் தரக்க னுரங்கொண்டீர்
திசைமா முகனைச் சிரங்கொண்டீர்

மேலைப் புரத்தை நகைத்தெரித்தீர்
வில்வேள் புரத்தை விழித்தெரித்தீர்

சூலப் படையேன் மழுப்படையேன்
சுமந்தீ ரருணை யமர்ந்தீரே. (22)

அரக்கன்–கைலைமலையைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன். புரம்–முன்னது திரிபுரம், பின்னது–உடம்பு. சூலமு மழுவும் வீரத்தன்மைக் கடையாளமாகக் கொண்டா ரென்க. திருவானைக்காப்புராணம் நகரப்படலம் நடு-ம் கவியிற் கூறுமாறு காண்க.

மாலையிரத்தல்.

மடக்கு– அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அமர்ந்தரு ணைப்பதி வாழ்வீரே
யன்பர்க ளன்பினி லாழ்வீரே

சுமந்தொளிர் சூலமெ டுப்பீரே
தோளணி மாலைகொ டுப்பீரே

விமந்தரு வெண்மதி காயாதே
யிருகணெ டும்புனல் பாயாதே

கமழ்ந்தகு ழற்கொடி வாடாதே
கங்குலு மிப்படி நீடாதே. (23)

குழற்கொடி என்றது தலைவியை.

ஒன்பதின்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

நீடாழி ஞாலம் வானெடு தீகாலு லாவுமி யாவையு
நீறுய காலமாய் விடுநாள்

கோடாழி மால்பி தாமக னூறுன கோடி வீழ்தலை
கோடீர பாரமீ துறவே

சூடாத மாலை சூடுவர் தோளோடு தோளை வீசுவர்
சோணாசலேசர்சோ பனமா
வாடாத வாட லாடுவர் பாடாத பாடல் பாடுவ
ராராத வோகைகூ ருவரே. (24)

ஆழி—முன்னது கடல், பின்னது சக்கரம். நாள்—ஈண்டுச் சர்வசங்காரகால மென்க. கோடு—சங்கு. பிதாமகன்—பிரமன். கோடீரம்—சடை. சூடாதமாலை—என்புமாலை. ஆடாதவாடல்—(வேறொருவரும்) ஆடாத பாண்டரங்கமுதலிய கூத்து. பாடாதபாடல்—சாமகானப் பாட்டு. ஆராத—அடங்காத.

புன்னாகங்கண்டிரங்கல்.

கலித்துறை.

கூத்தாடு மருணேசர் வரையன்பர் பொருளன்பு கொண்டுன்னையு
நீத்தார்கொ னிழலாரு மிலையாகி நின்றாய் நெடுங்காலமே
பார்த்தாலு மயலே கிளைத்தாய் சலித்தாய் பசுந்தென்றலாற்
பூத்தாய்பொன் னிறமாக வென்னாக மேயன்ன புன்னாகமே. (25)

பொருள்வயிற்பிரிந்த தலைவரைக்குறித்துத் தலைவி யிரங்கிக் கூறினமையாற் "பொருளன்புகொண்டுன்னையுநீத்தார்கொ" லென்றாள். தலைவியைக்குறிக்கும்போது "நானும் நிழலாருமிலையாகிநின்றே"னென்றும், "மயலேகிளைத்தே" னென்றும், "சலித்தே"னென்றும், "தென்றலாற் பொன்னிறமாகப்பூத்தே" னென்றும் எடுத்துரைத்துக் கொள்க. இப்பொருட்கு, நிழல்—தஞ்சம். ஆருமிலை—யாவரு மில்லை. மயலேகிளைத்தேன்—மயக்கமே பெருகினேன். சலித்தேன்—இளைத்தேன். பொன்னிறம்—பசலையென்க. புன்னாகம்—புன்னைமரம். நிழலாருமிலை—நிழனிறைந்திருக்கும் இலை. அயலேகிளைத்தல்—பக்கமே கிளைகள்விடுதல். சலித்தல்—அசைதல் என்க.

இரங்கல்.

மடக்கு—அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

நாகமெ டுத்தவ ரம்பானார்
நானும றைக்குவ ரம்பானார்
தோகையி டத்தவர் சேணாராய்
சோணகி ரிப்பதி வாணாராய்
மாகம டுத்தவி ளங்காவே
மன்னவ ரெண்ணம்வி ளங்காவே
கோகன கத்திமி ருந்தேனே
கொண்கரை விட்டுமி ருந்தேனே. (26)

சென்னை-600 098. 149956

நாகமெடுத்தவர்-சேடனாகிய நாகத்தாற் றாங்கப்பெற்ற திருமால். வரம்பு-எல்லை. தோகை-மயிலாகிய உமாதேவி. சேணாராய்-வானோ ராராய்கின்ற. வாணாராய்-வாழ்கின்ற நாரையே. மாகம்-ஆகாயம். எண்ணம்—எண்ணுங் குறிப்புக்கள். கோகனகத்திலிருந்தேனே-தாமரைமலரிடத்து மூழங்கும் வண்டே. இருந்தே னென்பதற்கு இறவாம லுயிரோடிருந்தேன் என வுரைக்க.

ஊசல்.

மடக்கு-எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

இருசரணச் சிலம்பாட வாடி ரூச
　　லிளமுலைப்பொற் சிலம்பாட வாடி ரூசன்
மருவுகலை மருங்கசைய வாடி ரூசல்
　　வரிவளைக்கை மருங்கசைய வாடி ரூச
லருமறைக ளளவிடுதற் கரிதா மைய
　　ரருணகிரிப் பரமர்புக ழடைவே பாடிப்
பொருமிருகட் கயலுலவ வாடி ரூசல்
　　புயமதனன் கயலுலவ வாடி ரூசல். (27)

பொற்சிலம்பு-அழகியமலை. கலை-ஆடை. மருங்கு-முன்னது இடை; பின்னது பக்கம். அடைவு-முறை. கயல்-பின்னது மீனக்கொடி. இக்கவி, தலைமகளிர் ஊஞ்சலிலிருக்க அவ்வூஞ்சலாட்டும் மகளிர் பாடுவதாகக் கூறிய தென்க.

பாங்கி சொல்லுதல்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

ஊசலு கைத்திடுவார் குன்றெதிர் கூவிடுவா
　　ரொண்டா ளக்கொளுவார் தண்டலை கொய்திடுவா
ராசில்பு னற்றுடைவா ரம்மனை பந்துகழங்
　　காடிம கிழ்ந்திடுவார் கோடிம டந்தையரே
யீசர்வி டைக்கொடியார் பூசைசெ யற்கெளியா
　　ரோரரு ணைப்பதிசூழ் மேருவி னிற்கவணே
வீசுதி னைப்புனமே யாவரெ னத்தெளியேம்
　　வேலர்ம னத்திடையே மாலைவி ளைத்தவரே. (28)

மேருவினில்-மேருமலையினில். கவணே என்பதில் ஏ அசை. வேலராகிய தலைவரே இத்தினைப்புனத்திற் கோடி மடந்தையருள்ளார், நும்மனத்தில் மயக்கத்தை விளைத்தவர் யாவரெனத் தெளியேம், கூறுவீரெனப் பாங்கிகூறினளென்க.

6-117 M8147
130

மடக்கு-கோச்சகக்கலிப்பா.

மாலையென்பாங் கலத்தாரு மறைநாறுங் கலத்தாருங்
கோலமன்ன கலத்தாருங் குறைவில்பரி கலத்தாரு
மாலைவில்வேள் சலத்தாரு மதர்த்தமதா சலத்தாரு
மேலகலாச் சலத்தாரும் விளங்கருணை சலத்தாரே. (29)

என்பாங்கலம்—எலும்பாகிய ஆபரணம். மறைநாறுங்கலம் என்றதனாற் பிரமகபாலமாகிய பாத்திரம். கோலமன்னகலம்—பன்றிக்கொம்புமன்னிய மார்பு. கோலம்—ஆகுபெயர். குறைவில்பரிகலம்—அக்ஷயபாத்திரம். பெரியோருண் கலத்தைப் பரிகலமென்பது மரபு. சலம்—கோபம். மதர்த்த—களிப்புற்ற. மதாலசம்—யானை; ஈண்டு அயிராவணமென்னும் யானையென்க. அகலாச்சலம்—நீங்காத கங்கைநீர்.

தலைவியைப்புகழ்தல்

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அருணனொளி தனிலுமொளி ருமலைம ருந்தாய
வமலரதி ருங்கழலினர்
மருமலர் விரிந்துநதி பெருகருணை யம்பதியின்
மருவிய மடந்தையிடையா
மொருகொடியி லொன்றுகமு கொருபவள மொன்றுகுமி
ழொருமதிய மொன்றுபிறைதா
னிருசிலையி ரண்டுகணை யிருபணையி ரண்டுகுழை
யிருமுலையி ரண்டுமலையே. (30)

கமுகு, பவளம், குமிழ், மதியம், பிறை, சிலை, கணை, பணை (மூங்கில்), குழை (காதணி), ஆகிய இவற்றை முறையே கழுத்து, உதடு, நாசி, முகம், நெற்றி, புருவம், விழி, தோள், காது ஆகக் கொள்க. இஃதோர் திப்பியக்கொடியாயிருக்கின்றதெனத் தலைவன் புகழ்ந்தானென்க.

தலைமகன் றன்னைத்தானே புகழ்தல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மலைமயாச னத்தர்மலை மயிலாச னத்தரொழு
மலையா னிலத்து வருவா
ரலையாச னத்தரொடு மயிர்தாச னத்தர்தொழு
மருணைச லத்தர் வரையீர்

முலையானை கட்டியிடை வெளிதேர்நி றத்திமதி
முகமா யமைத் தருகுலா
மிலைவேல்ப ரப்பியினி தெழுதோள மைப்பனினி
யெழுதேனி ருப்பு மனமே. (31)

இக்கவி, தலைமகளவயவத்தருமைசாற்றி யெழுதமுடியாதென்ற தோழிக்கு எழுதமுடியுமெனத் தலைமகன் தன்னைத் தானே புகழ்ந்துரைத்ததாகக் கூறியதென்க. மலையாசனத்தர்—போர்செய்யாத போர்க்கு ஆயத்தமாயிருப்பவர். ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். மலையாச்சனத்தர் என்று கூறற்பாலதை மலையாசனத்தர் எனச் சகரவொற்றைத் தொகுத்தலாக்கி யுரைத்தாரென்க. சன்னத்தரென்றது சனத்தரென நின்றது. மலைமயிலாசனத்தர்—உமாதேவியின் சிரிப்பை நத்துதலையுடையார். ஆசம்—சிரிப்பு. நத்தல்—விரும்பல். எழுமலையானிலத்துவருவார்—எழுகின்ற வலியுடைய அழகிய இடபத்திடத்தினில் வருபவர். மல்—வலி. ஐ—அழகு. இல்—இடம். அலையாசனத்தர்—பாற்கடலை ஆசனமாகவுள்ள திருமால். அமுதாசனத்தர்—அமுதவுணவுடைய தேவர். மலையானிலம் என்பதை மலயாநிலம் என எழுதித் தென்றலெனவுங் கூறுவர். தேர் என்றது அல்குலை. வேல் என்றது கண்ணை. மனத்தையுமெழுதுவேன்; இளகாத இரும்பாயிருப்பதனால் எழுதேனென்று னென்க.

இரங்கல்.

சிலேடை-கட்டளைக்கலித்துறை

மேலாடை தோற்றணி சங்காழி கைவிட்டு மென்சிலம்பின்
காலால் வருந்தி நிலங்கீறுங் கோலத்தைக் கண்டிருந்து
மாலால முண்டவ ரண்ணா மலையர்த மன்பர்க்கன்றி
மாலான வர்க்கிரங் காரிங்ங னேயொரு வன்கண்ணரே. (32)

மாலானவர்—திருமால், மயக்கமுண்டாகிய மாதர் என இருபொருள் கொள்க. (திருமால்பன்றியவதாரமாகும்போது) ஆடைதோற்று-பீதாம்பரத்தையுமிழந்து. சங்காழி கைவிட்டு—சங்கு சக்கரத்தையு நீக்கி. எனவே முன்னுள்ள அடையாளங்களைத் தவிர்த்தென்பது கருத்தாயிற்று. சிலம்பின் காலால்—அருணாசலத்தி னடியைக்காணு மேதுவினால். நிலங்கீறுங்கோலத்தை-பூமியைத் தோண்டிக் கிழிக்கின்ற பன்றிவடிவத்தை என்க. இனி மாதரைக்குறிக்கும்போது—காமமயக்கத்தா லுடையையிழந்து, வளையலும் மோதிரமுங் கழலக் கைவிட்டுச் சிலம்பை யணிந்திருக்கின்ற கால்விரலாற் பூமியைக் கிண்டுகின்ற கோலத்தையென்க. வருத்தமுற்ற மாதர் பூமியைக் கால்விரலாற் கிண்டிநிற்ற லியல்பென்க. தலைவி தன்னைப்போல மயங்கின்ற மாதரையுந் தன்னோ டுளப்படுத்தி மாலானவரென்று ளென்க. தன்னைப் படர்க்கையாகவைத்துக்கூறினளெனவுமாம்.

நேரிசைவெண்பா.

கண்ணருக்கும் போதருக்குங் காண்பரிதாய்க் கண்பறித்த
திண்ணருக்கு நன்றாய்த் தெரிந்ததே—விண்ணருக்காகப்
போற்றுவா ரண்ணார் புரமெரித்தா ரென்பிறவி
மாற்றுவா ரண்ணா மலை. (33)

கண்ணர்—திருமால். போதர்—பிரமர். திண்ணர்—பூர்வத்திலே திண்ணரெனப் பெயர்பெற்றிருந்த கண்ணப்பநாயனர். அண்ணார்—பொருந்ாதவராகிய பகைவர். இதனால், அண்ணாமலையுருவம் அன்பர்க்கே தெரியுமென்பதும், அன்பிலார்க்குத் தெரியாதென்பதுங் கருத்தாயிற்று.

இரங்கல்.

கலிவிருத்தம்.

அண்ணா மலையத் தாடற் கிரிமே
லெண்ணா மலையத் தவரெய் திலராற்
கண்ணா மலையத் தனைநீர் கலுழும்
விண்ணா மலையத் தரும்வெண் மதியே. (34)

எண்ணாமலையத்தவர்—நினையாமல் அழகிய அத்தவத்தவராகிய தலைவர். கண்ணாமலையத்தனைநீர்கலுழும்—கண்ணிலேயாகுங் கடலவ்வளவு நீரானது ஒழுகும். நாமலையத்தரும்—அச்சத்தை அலையும்படி தரும். நாம்—அச்சம். அலையவெனப் பிரியாது மலையவெனப் பிரித்து மலையும்படி எனினுமாம்.

பாங்கன் இறைவியைக் காண்டல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

முதுவானி றைந்தகுழன் மடவார்நெ ருங்கருணை
மலைமேன்ம ருந்தர் வரையின்
மூதுநீல் வந்தவவ ரடையாள மென்றிறைவர்
முதலேமொ ழிந்த படியே
யிதுநாக மன்றமுலை யிதுபூக மன்றுகள
மிதுமேக மன்ற ளகமே
யதுநீல மன்றுவிழி யதுசாப மன்றுநுத
லதுகோபு மன்ற தரமே, (35)

அவர் என்றது தலைமகளை. இறைவர் என்றது தலைவனை. இது, தலைவன்கூறிய அடையாளப்படி பாங்கன் தலைவியைக் கண்டு துணிந்துரைத்த தென்க.

நாரைவிடுதூது.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அருணை வெற்பின ரயனி ருக்கவு மரிபி ழைக்கவு மாகவே
திருமி டற்றெரு கருமை வைத்தவர் திருந திக்கப ரேடியே
கருது நெட்டுட லசைவ றத்துயில் கபட நித்திரை நாரைகா
ளிருக ணித்திரை யிலையெ னச்சொல விறைவர் பக்கலி லேகுமே. (36)

கருமை—உண்ட விடத்தின் கருமையென்க. கயல்—மீன். மீனைப்பற்று தற்காக நித்திரைசெய்வதுபோற் காட்டியிருத்தலாற் கபடநித்திரையென்றாள். கபடம்—வஞ்சகம்.

பாங்கி தலைவிக்குரைத்தல்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

ஏகார் புனத்துத் தழைபாற் கரிபட்ட தென்பரென்றும்
போகாத வூர்க்கு வழிதேடு வார்புலிக் கான்முனியு
நாகா திபருந் தொழுமரு ணாசல நாட்டிளிளங்
தோகா யணங்கனை யாயவர்க் கேதுசொ லத்தக்கதே. (37)

தழையாற்கரிபட்டதென்பர்—கையிலேந்தியிருக்குந் தழையினால் யானை யிறந்த தென்பர். போகாதவூர்க்குவழிதேடுவார்—தாம் போகப்படாத நம்மூர்க்கு வழி நம்பாற்கேட்டுத் தேடுவார். முன்சொல்வதும் பின்சொல்வதும் வேறுபட் டிருந்தமையால் எண்ணம்வேறு என்பது கருத்தாயிற்று.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சொர்க்கமெனு மொருபதவி யிருக்க மாலைத்
துளவணியு மரிபதவி யிருக்க மேலை
நற்கயிலை மலையிருக்க நினைத்தோர்க் கெல்லா
நயந்தமுத்தி நகரமொன்றே நல்கா நிற்பீர்
பொற்கையினு லுமைவணங்கிப் பரிந்து பூசை
புரிந்துதவந் தெரிந்துதினம் புகழ்வோர்க் கெல்லா
மெற்குலவு புகழருணை யீச னாரே
யினியளிக்கும் பதவிதனக் கென்செய் வீரே. (38)

நினைக்க முத்திதருந் தலத்திராதலால் நினைத்தோர்க்கு முத்திநகாரத்தைக் கொடுக்கின்றீர். உம்மைப் பூசைபுரிந்து புகழ்வோர்க்கு அளிக்கும் பதவிக் கென் செய்வீர் என்றார். எல்—ஒளி.

சித்து.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வீரத்தை யணிமழுவா ருமைபங் காளர்
விளங்கருணைச் சித்தர்யாம் விளம்பக் கேளா
காரத்தை யெமக்கிடுகஞ் சத்தை யேகோ
கனகமெனக் காட்டிடுவோங் கரியோ ருக்குத்
தாரத்தைப் பொன்னாக வமைத்தோந் தம்பீ
தாம்பாமும் பொன்னாகச் சமைத்தோ மிந்தப்
பாரத்தை யாரறிவா ரயனா கத்தைப்
பசும்பொனிற மாகவுமே பாலித் தோமே. (39)

இக்கவி, தம் பசிக் குணவுகேட்டுவந்த சித்தர் தாஞ் செய்த சித்தின்பெருமையை யெடுத்துக்கூறுவதாகக் கூறியது. ஆ—இது ஆச்சரியம். காரம்—பொரிகாரம். கஞ்சம்—வெண்கலம். கோகனகம்—பிரகாசமுள்ளபொன். கரியோர்—திருமால். தாரம்—தாரா, வெண்கலமுமாம். தாம்பரம்—செம்பு. பாரம்—அளவு. அயனாகம்—அயலாயிருக்கின்ற துத்தநாகம். இப்பொருட்குத் தம்பீ கேள் எனக் கூட்டியுரைக்க. இனிச் சிலேடைவகையாக வுண்மைகூறுங்கால், ஆகாரம்—உணவு. கஞ்சம்—தாமரை. கோகனகம்—தாமரை. தாரம்—மனையாள். பொன்—இலக்குமி. பீதாம்பரம்—பொன்னுடை. பொன்—பொன். அயனாகம்—பிரமன்சரீரம் எனப் பொருளுரைக்க.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பாதமெமக் களித்தவரு ணேச னார்க்கின்
பச்சிலைபொன் செய்திமையோர் பசிநோய் தீர
வோதுகடை மருந்தளித்த சித்த ரேம்யா
மொருபிடிசோ றல்லதுகூ ழுண்டோ வப்பா
மாதவர்தந் திருவாணை கரிக ளெல்லா
மாதங்க மாக்குகிற்போ மருந்தில் லாதே
பேதமற நாகமொளித் தாரவாச் செய்வோ
மிரும்பையும்பொன் னாகவுரைத் திசைவிப் போமே. ()

சிலைபொன்செய்து—கல்லைப் பொன்னாகச்செய்து என்றும், வில்லைப் பொன்னாகிய மேருமலையாகச்செய்து என்றும் பொருள்கொள்க. கடைமருந்து-கடையிலுள்ள ஔடதம் என்றும், மந்தரமலையாற் கடையப்பட்ட அமிழ்தமென்றும் பொருள்கொள்க. கரி—இருந்தை, யானை. மாதங்கம்-பெருமையுள்ள தங்கம், யானை. நாகமொளித்தாராவச்செய்வோம்—துத்தநாகத்தை யொளியுடைய தாராவாகச் செய்வோம் என்றும், (தாரா-எழுவகையுலோகத்தொன்றும்) நாகத்தை மறைத்து அராவாகச்செய்வோமென்றுங் கூறுக. நாகம்-பாம்பு. அரா-பாம்பு. இரும்பிற்குப் பொன்னென்று மொருபெயருண்மையாற் பொன்னாக எனக் கூறியதென்க. உரைத்து—உரைகல்லிலுரைத்து, சொல்லி.

தலைவியைப்புகழ்தல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

இதழியக் தொடைய ருணையங் கிரியி
விரத மூந்திவிடு வலவனே
பதிய டைந்துமறு கினில்வ சந்தனதி
படையெ மூந்தது பகருவேன்
புதிய கொம்புசிலை வளையி ரண்டருகு
பொழியும் வெம்பகழி போரூ
வுதய தந்தமத களிறு டன்கதலி
யுபய தண்டுவரு கின்றதே. (41)

மறுகு—வீதி. வசந்தனதிபடை-மன்மதனது மிக்கசேனை. அவன் சேனை மாதரென்க. சேனையைக்குறிக்கும்போது, கொம்பு-ஊதுகொம்பு. சிலை-வில். வளை-சங்கு. பகழி-பாணம். களிறு-யானை. கதலி-கொடி. தண்டு-தண்டாயுதம், ஆயுதமுமாம். மாதரைக்குறிக்கும்போது, கொம்பு-பூங்கொம்பு. கதலியுபயதண்டு-இரண்டுவாழைத்தண்டென்க. கொம்பு முதலியவை முறையே இடை, புருவம், கண்டம், கண், முலை, தொடைகளென்க. இக்கவி, தலைவன் தலைவி யுருவெளித்தோற்றங்கண்டு பாகனொடுகூறினனெனக் கூறியதென்க.

ஒன்பதின்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வரைக்கனக சாப சோண கிரிப்புனித கால கால
மதிக்குநெடு மாயர் போலவே
தரைக்குளினி யாரி யாவ ரவர்க்குமுனி லாம னீடு
தழற்சிகரி யாக னீதியோ ..

விரைக்கமல வோடை யாவர் புரத்தைமுனி பாண மாவர்
விரித்தகொடி யாவ ரீதலா
விரக்குமனை தோறு மேறி நடத்துமெரு தாவர் மேவி
யிடத்திலுறை தேவி யாவரோ. (42)

வரைக்கனகசாப-பொன்மலையை வில்லாகவுடையவனே. இனியாரியாவர்-இனிமையுடையார் யாரிருக்கின்றார். அவர்க்கு முன்னில்லாமல்-அத்தகைய மாயருக்கு முன்னே காட்சிகொடுத்து நில்லாமல். தழற்சிகரி-அக்கினிமலை. கமலவோடையாவர்-தாமரைபூக்குந் தடாகமாயிருப்பவர்; என்றது மாயர் அவயவமெல்லாம் தாமரைவடிவமென்பார், கண்ணாகிய தாமரைமலரைக்கொண்டு பூசித்தலால் அத்தாமரைமலர்க்கிடமாயிருத்தல்பற்றிக்கமலவோடையாவரென்றாரென்க.

கட்டளைக்கலித்துறை.

ஆனிட பக்கொடிச் சோணாசலனென்று மன்பர்மலர்
தானிட முத்தி தரும்பெரு மானென்றுஞ் சம்புவென்றுங்
கானிட வேடன்முன் னூனிட வுண்டது கண்டுமொரு
மானிட மானவ னைத்தேவர் செய்வதென் வந்தனையே. (43)

வேடனென்றது - கண்ணப்பநாயனாரை. மானிடமானவன்-மானாகிய வுமையை யிடத்தில் வைத்தவன் என்றும், மனிதனானவனென்றும் பொருள் கொள்க.

களி.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தனையிருக்கு மறைதுதிக்கு மருணை நாதன்
சரணமலர் புகழ்களியேஞ் சக்ர பூசை
வினையிருக்கு மவர்க்கெளிதோ வரிதா னையோ
விதிவசத்தால் விவரமற்ற விதஞ்சொல் வேனே
பனையிருக்க நெடியகஞ்சா விருக்க வீணே
பச்சையா லிலைதுயின்றான் பனையன் றேளி
யனையிருக்கப் பணிதுயின்றான் மதுவார் தெய்வ
வாழிவிட்டுப் பாற்கடன்மீ தழுந்தி னானே. (44)

இக்கவி, களியர்கள் களிப்பாற் கள்ளின்பெருமை முதலியன கூறுவதாகக் கூறுவது. அரி-திருமால். பனை, தேளி, அனை என்பன ஒவ்வொருவகை மீனின்பெயர். மதுவாழி-மதுக்கடல்.

நேரிசைவெண்பா.

ஆனார் கொடியா ரருணை புரிக்களியேம்
வானாட ரேனோ மதியற்றார்—மேனாளிற்
சும்மாகஞ் சாவிலையே தூளிடித்துத் தின்றாலுந்
தம்மாகஞ் சாவிலையே தான். (45)

தம்மாகஞ்சாவிலை—தம்முடைய சரீரம் சாதலில்லை. ஏனோமதியற்றாரென் பதற்கு—மலைமுதலியவற்றால் வருந்திக் கடல்கடைந்தமுதெடுத்துண்டு, ஏனோ மதியற்றாரென இசையெச்சமாக வருவித்துரைத்துக் கொள்க.

பிச்சியார்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தாமணிவர் திரிசூல மெதிர்கண் டார்மேற்
சக்கரத்தை விடுவர்சிவ சமயத் தாவர்
காமுகரை யாண்டுகொளார் சிவநூல் கேட்பர்
கருத்தின்மா றெரிசனமே காட்டா நிற்ப
ராமையர வணிதொண்டையார் விடையார் வாழு
மருணகிரி வளநாட்டி லகங்க டோறுஞ்
சேமநிதி யெனவுலவும் பிச்சி யார்தந்
திருப்பெயரை வெளியாக்கித் திரிகின்றாரே. (46)

இக்கவி, சூலமுதலியவற்றைத் தாங்கி இல்லங்கடோறும் பிச்சையேற்கு மகளிரைநோக்கிக் கூறியதாகக் கூறியதென்க. பயித்தியமுடையாளைப்போலச் சொற்செயல்கள் வேறுபட்டிருப்பதனாற் பெயரை வெளியாக்கித் திரிகின்றா ரெனக் கூறினார். சக்கரமென்றது—தனத்தை. மால்—மயக்கம். ஆமை—ஆமை யோடு. சேமநிதி—வைப்புத்திரவியம்.

மடக்கு—கட்டளைக்கலிப்பா.

தில்லை மன்றுண டம்புரி பாதனார்
தேவ ராயர் திருவரு ணைக்குளே
முல்லை மல்லிகை சண்பகம் பிச்சியார்
மொய்த்த வார்குழன் மோகனப் பிச்சியார்

நல்ல மேனியும் பொற்றிரு வேடமே
நாடி யிட்டதும் பொற்றிரு வேடமே
யில்லை யாயினு மிவ்விடை யையமே
யேற்க வந்தது மிவ்விடை யையமே. (47)

பிச்சி—பிச்சிப்பூ. ஆர்—ஆத்திப்பூ. மோகனம்—மயக்கம். பொற்றிரு வேடம்—இலக்குமியி னழகிய வேறுகோலம். இட்டதும் பொற்றிருவேடம்—அணிந்ததும் பொன்னாற்செய்த சிறப்புற்ற காதணி. இவ்விடை யையம்—இந்த விடையானது சந்தேகந்தான் என்றும், இவ்விடத்திற் பிச்சையென்றும் பொருள் கொள்க.

கார்கண்டு பாகனொடுசொல்லல்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

அயங்காட் டியமறை யார்விடை யாள ரருணைவெற்பிற்
புயங்காட் டியமணித் தேர்வல வாமுன்பு போனகொண்டல்
சயங்காட்டிக் கோபமுஞ் சாபமுங் காட்டித் தடித்திடித்துப்
பயங்காட்டி னுலஞ்சு மேதனி யேநின்ற பைங்கொடியே. (48)

அயம்—குதிரை. வெற்பில்—மலையைப்போல. சயம்—கேடு, வெற்றி. கோபம்—சினம், இந்திரகோபம். சாபம்—வில், இந்திரதனுசு. தடித்திடித்து—கனத்து முழங்கி, மின்னியிடித்து. பயம்—அச்சம், நீர். கொடி என்றது—தலைவியையும், பூங்கொடியையுங் குறித்ததென்க. ஆதலாற் றேரை விரைந்துவிடு என்பதெஞ்சிநின்றதாக வுரைத்துக்கொள்க.

நேரிசைவெண்பா.

பைங்கட் புலிக்குப் பரிபவத்தைக் காட்டிநர
சிங்கத் தினையடர்த்துச் சீறியே—வெங்கைப்
புழைக்குஞ் சரமுரித்துப் போர்த்த தருணைக்கே
தழைக்குஞ் சாபமொன்று தான். (49)

பரிபவம்—அவமானம். அருணைக்கு—அருணைப்பதியில். சரபம்—சிவபிரானாகிய சரபப்பறவை.

குறம்.

பதினான்குசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

ஒன்று மூன்று நாமு ரைக்க வந்து கேளு மரிவைமீ
ருதய மான சுளகு நெல்லு மொற்றை பட்ட தாதலாற்
கன்று மானு மழுவு மாக வொருவர் வந்து தோன்றினார்
கண்ட மட்டி லேக ருப்பர் கைக்க பால ரவனையுஞ்

சென் று நாடி லருணை மீது காண லாகு நாமமுந்
தேவ ராய ரவா லாது தெய்வம் வேறு கண்டிலே
நின் று வாடு மிவட ளாசை யிடர்த விர்ப்ப ராதலா
னீறு கொண்டு மூன்றி ரேகை நெற்றி மீதி லெழுதுமே. ()

ஒற்றைபட்டது—எண்ணும்போது ஒன்ருகவும் மூன்ருகவும் ஒற்றைபட விருந்ததென்க. கன்று மானு மழுவுமாத - கையிலே மான்கன்றும், மழுவாயுதமு மாக. கண்டமட்டிலே கறுப்பர் - பார்த்தவளவிலே கருநிறமுடையவரென்றும், கழுத்தளவிலே நீலநிறத்தவர் (நீலகண்டர்) என்றும் பொருள் கொள்க. மூன் றிரேகை யென்றது திரிபுண்டாரத்தை. எழுதல் ஈண்டு அணிதலைக்குறித்துநின் றது. சுளகிலிட்ட நெல்லை யெண்ணலாவது நெல்லை மூன்றுகூருக்கி யொருகூற்றை யெண்ணினுல் ஒற்றைபட வருவது மிரட்டைபடவருவதுமாக வெண்ணுத லென்க. ஒற்றைபடவருவது நன்மையாகவும், இரட்டைபடவரு வது அஃதின்மையாகவுங் கொள்வர். சுளகிலிட்டநெல்லைக் கையிலள்ளிக் கீழிட்டாற் கையி லொட்டியிருக்கின்ற நெல்லை யெண்ணி ஒற்றைபடவருவது மிரட்டைபட வருவதுங் கண்டுகூறலு முண்டென்பர். இக்குறத்திய ரியல்பும், அவர் குறிகூறும் விதமும், மீனுட்சியம்மை குறம் என்னும் நூலிலே விரிவாகக் காண்க.

பாங்கி தலைவனை வேண்டல்.

பதினுன்குசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

நெற்றி மீது கண்ப டைத்த வும்மை மார னெய்வனே
நீரணிந்த வரவிருக்க நெடிய தென்றன் முடுகுமோ
வெற்றி யான தாளி ருக்க மதிய மும்மை நலியுமோ
விரவு கங்கு லுமது கண்ணின் வெயிலின் முன்பு நிற்குமோ
கற்றை யான குழலி யெந்த வுதவி கொண்டு பகைவெலுங்
கருணை கூர்தெ னருணை மேவு கவியு கத்து மெய்யரே
செற்ற லார்கள் புரமெரித்த புழுக ணிப்ர தாபரே
தேவ ராய ரேசு கந்த தினவ சந்த ராயரே. (51)

மாரனும், தென்றலும், மதியமும், கங்குலும் ஆகிய பகையைவெல்லுமுதவி நுமக்கிருப்பதுபோலத் தலைவிக்கின்மையால் நும்முதவியால் வெல்லவேண்டு மெனக் குறித்துரைத்தா ளென்க. தக்கன்மகத்திற் சந்திரனைத் தாளாற் றேய்த்தமையால் வெற்றியானதாள் என்ருர். வெயில் என்றது சூரியனை.

கார்காலம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தினைப்போது தானே நினைத்தாலு மேலோர்
சிறப்பான பேறீகுவோர்
வனத்தாடு சோணு சலத்தூடு தீரா
மயிற்பேடைகா ளோடைகாள்
வினைப்பாவி யானேன் விழிப்பாயு நீரான்
மிருத்தேறு கார்காலமே
தனித்தாவி சோர்வார் தமக்கால மேநீள்
சாற்கால மேகாலமே. (52)

முதலடி யிறுதியில், அவ்வாருயின் எனக் கென்றலைவர் ஏனோ பேறிய வில்லை யென்பது எஞ்சியதாகக் கொண் டுரைத்துக் கொள்க. ஓடை - நீர்நிலை. விழிப்பாயு நீரால் வினைப்பாவியானே னெனக் கூட்டுக. கார்காலமே ஆல மென்க, சாற்காலமே காலமென்க. காலம் - முடிவுகாலம்.

இளவேனில்.

நேரிசையகவற்பா.

காலையு மாலையுங் கைம்மலர் குவித்து
மாலு மயனும் வணங்குதற் கரியோ
னிமைக்குமு னுலக மியாவையும் படைத்தோன்
தனக்கொரு தாயுந் தந்தையு மில்லோன்
பழவினைக் கயிற்றிற் பல்லுயிர்ப் பாவை
யழகுற நடிக்கத் திருநடம் புரிவோன்
வினைவலை யறுக்கு மெய்த்தவ வேடன்
மனவலைப் பிணிக்கு மான்மத நாதன்
பேரு மறுபத் தாரு மிரம்பொன்
மாருத் தியாக வசந்தவி நோத
னண்ணு மலைய னதிருங் கழலன்
கண்ணு ரமுதன் கைலைப் பொருப்பின்
மறலித் திசையின் மலயா சலமென
விருத்திய துருத்திகொண் டிளங்கால் பரப்பிக்
காவுலைப் பல்லவக் கனலு வசைப்பக்

குறைவறு குயில்வாய்க் குறட்டினி லடக்கிப்
பொறிதிக ழரிக்கரி யதனிடைச் சொரிந்து
ளிசைத்திடு மஞ்சரிப் பசைக்கோ லசைத்து
மதவீர னுக்கு வசந்தக் கருமான்
பனிமலர்ச் சாயகம் பண்ணி நீட்டின
னின்னமும் வந்திலர் கேள்வர்
புன்னையங் கருங்குழ லன்னமென் னடையே. (53)

நடிக்க என்னுஞ் செயவெனெச்சம் புரிவோ னென்பதனோடு முடிந்தது. பஞ்சகிருத்திய நடனமானதால், "பழவினைக் கயிற்றிற் பல்லுயிர்ப் பாவை-யழ குறநடிக்கத் திருநடம் புரிவோன்" என்றார். மனவல்—மனவிருள். டுக-ஆம் கவியிற் புழுகணிப்ரதாபர் என்றதுபோல ஈண்டு மான்மதநாத ரென்றார். மறலித்திசை—தென்றிசை. மலயாசலம் - பொதியமலை. பல்லவம் – தளிர். அளி - வண்டு, மஞ்சரி – பூங்கொத்து. வசந்தக்கருமான் - வசந்தகாலமாகிய கொல்லன். சாயகம் - பாணம். அறுபத்தாறாயிரம்பொன்கொடுத்த கதை வந் துழிக் காண்க.

மடக்கு—எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அன்னியமா சடையாரும் பின்னியமா சடையாரு
மடிமாற நடித்தாரு முடிமாற னடித்தாரு
முன்னுமற மொழிந்தாரும் பின்னுமற மொழிந்தாரு
மூகைத்திடுமா னேற்றாரு மிகைத்திடுமா னேற்றாரு
மென்னகத்தா முரியாருங் கொன்னகத்தா முரியாரு
மெருக்கிதழி மணத்தாரு முருக்கிதழி மணத்தாரும்
வன்னிவடி வனத்தாருஞ் சென்னிவடி வனத்தாரும்
வருகருணைப் பதியாரும் பெருகருணைப் பதியாரே. (54)

அன்னிய மாசடையார்-அந்நியமாகிய மாசு பொருந்தார். அடிமாறநடித்தார்-(வெள்ளியம்பலத்திற்) கான்மாற நடனஞ்செய்தவர். மாறனடித்தார்–(பிட்டுக்கு மண்சுமந்தபோது) பாண்டியனு லடிக்கப்பெற்றவர். மறமொழிந்தார்—பாவ நீங்கினவர். உகைத்தல் - தள்ளுதல். ஆனேறு - இடபமென்க. மிகைத்திடு மானேற்றார் - தம்மையெதிர்த் ததிகரித்துவரு மானைக் கையிலேற்றார். கொன் னகத்தாமுரியார்-கொல்லுமலையாகிய யானைத்தோலுடையார். எருக்கு-எருக் கம்பூ. இதழி—கொன்றைப்பூ. முருக்கிதழி மணத்தார்–முருக்கம்பூப்போலு மதரத்தையுடையவளாகிய வுமாதேவியை மணஞ்செய்தவர். வன்னிவடிவனத்

தார்—அக்கினியாகியவடிவத்தி லன்னமாகிய வுமாதேவியையுடையவர். சென்னி வடிவனத்தார்—சிரசிலே வடிந்த கங்கைநீருள்ளவர். கருணைப்பதியார்—கிருபைக் குத் தலைவர்.

சம்பிரதம்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பரவைபொ ருக்கெழவுங் ககனம்வ டுப்படவும்
பருதிவடக் கெழவு நிருதிகு ணக்குறவு
மிரவு பகற்படவும் பகலிர வொத்திடவு
மெளிதினி யற்றிடுவோ மிவைசில வித்தைகளோ
வரவம ணிப்பணியா னனலகி ரிப்பெருமா
னருண கிரிக்கிணையா வவனித லத்திடையே
கருதிம னத்தினிலே சிறிதுநி னைத்தளவே
கதியைய ளித்திடுமோர் பதியுமு ணர்த்துவமே. (55)

அனலகிரி—அருணசலம். ஓர்பதி—ஒரு தலம்; ஒரு கடவுள் என்றுமாம். இக்கவி, ஒருவர் தம்முடைய சாமர்த்தியம் பிறரறியக்கூறுவதாகச் சிலேடை வகையாகக் கூறியதென்க.

கருணைச்சிறப்பு.

நேரிசைவெண்பா.

உள்ளத்தின் ஞான முயர்ந்தவிடத் தன்றியிருட்
பள்ளத்தி லென்றும் படாதே—வள்ள
லருணு சலப்பெருமா னம்பிகையோர் பாகன்
கருணு சலமாங் கடல். (56)

இருள் ஈண்டு அஞ்ஞானம். கருணுசலமாங்கடல்-கிருபைவெள்ளமாகிய கடல். உலகத்துள்ள கடல்போன்றிலாமையால் இஃதோர் திப்பியக்கடலா யிருக்கின்றதென வியந்துகூறினரென்க.

பாண்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

கங்கை வார்சடைப் பரமர்தென் னருணையிற்
கடைதொறு நீபாட
வங்கை யாலிரு செவிபுதைத் தேத்துவோ
மருச்சுனன் றிருநாம

மெங்கை மார்செவி பொறுக்குநின் னிசையெனு
 மிடிக்குரான் மகிழ்வாரார்
மங்கை மார்செய லறிந்துகொள் பாணனே
 மயிலெனப் புகழ்வாயே. (57)

இக்கவி, தலைவிபாற் புலவிதீர்க்கும்வாயிலாகவந்த பாணனை மறுத்துக் கூறுங் குறிப்புத் தோன்ற அவன் பாடலை யிழித்துத் தலைவி கூறியதாகக் கூறியது. கடை—வாசல். பாட என்றதன்பின் இடிக்குரலென வஞ்சியென வருவித் துரைக்க. இடிமுழங்கக் கேட்டவுடனே தன்பெயர் கூறுவார்மேல் இடி விழப்படாதென்று அருச்சுனன் வரம்பெற்றிருந்தா னென்று பாரதக் கதையிற் கூறியிருத்தலால், இன்றும் இடிமுழக்கங் கேட்டோர் அருச்சுனன் நாமத்தைக் கூறுதல் உலகவழக்கமா யிருக்கின்றது என்பதறிக. எங்கைமார்—என் தங்கைமார்; தலைவர்க்கு வேறுமாதரும் உண்டென்பது குறித்தற்கு எங்கைமா ரென்றாள். மயிலெனப் புகழ்வாய் ஆதலால், நீ பாடுதல்கூடாது; மயிலென்று வாயாற் புகழ்வாயென்க.

தலைவியைப் புகழ்தல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

புடைசெறிந் தளிபாடு மிதழியந் தொடைமார்பர்
 புலிபதஞ் சலிநாடுவார்
மடையிளங் கயலுகு மருணையங் கிரிமீது
 மலாணங் கெனமேவுவார்
நடையுமிந் திரவேழ மிருகையிந் திரதாரு
 நயனமிந் திரநீலமே
யிடையுமிந் திரசால நுதலுமிந் திரசாப
 மிதழுமிந் திரகோபமே. (58)

இந்திரசாலம்—பொய் என்பது கருத்து.

உருவெளி.

கலிவிருத்தம்.

இந்திர கோபமா மிதழி பாகனுர்
செந்தமி ழருணைநந் தேருஞ் செல்லுமே
சந்திர ரேகையுஞ் சமா வாளியு
மந்தர மேருவும் வளைந்து கொண்டவே. (59)

இக்கவி, கார்கண்டு வருந் தலைவன் றலைவியுரு வெளியேகண்டு பாகனொடு கூறியதாகக் கூறிய தென்க. செல்லுமே—செல்லமாட்டாது. ஏ—எதிர்மறை. சமரம்—போர். சந்திரரேகை யென்றது நெற்றியிலிருக்கிற ரேகையை.

தலைவியை வியத்தல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

கொண்டலணி கண்டர்நிறை கங்கையணி செஞ்சடையர்
கொம்பரொரு பங்கி லுறைவா
ரண்டபகி ரண்டமள வங்கியென நின்றவதி
ருங்கழலர் தங்க ருணையீர்
கண்டுளது கொண்டன்மிசை திங்களெழு கின்றதிது
கண்டதிலை யுங்கண் முகமா
மண்டலமெ னும்புதிய திங்கண்மிசை கொந்தளக
மஞ்சுகுடி கொண்ட வடைவே. (60)

அங்கி—அக்கினி. கண்டதிலை யென்றதனல் அற்புதமா யிருக்கின்ற தென்பது கருத்து.

நேரிசைவெண்பா.

அடுத்தமதிச் சென்னியின்மே லம்பிருக்கு மற்றோ
ரிடத்திலே நாரி யிருக்கும்—தடக்கையிலே
யேந்துசிலை விட்டிருக்கு மெம்மருணை நாதனார்
போந்து புரமெரித்த போது. (61)

அம்பு—கங்கைநீர், பாணம். நாரி—பெண்ணாகிய வுமை, நாண். சிலை—வில். அம்புமுதலியன வேண்டாது சிரித்தெரித்தா ரென்பது விளங்கக் கூறினா ரென்க.

கார்காலம்.

கலித்துறை.

போதற்கு மரிதான வருணா சலத்தீசர் பொன்மேருவா
யேதப்ப டும்பாவி மனமே பிரிந்தாரி தென்னார்கொலோ
வோதத்தி னீரோடு கனலுண்டு புயன்மீள வுமிழ்தன்மைபோற்
காதற்கும் மடவார்மெய் பொன்பூசு மின்வீசு கார்காலமே. (62)

வாய்-இடம். ஏதம்-துன்பம். ஓதம்-கடல். கனல்-கடலிலிருக்கின்ற வடவாமுகாக்கினி. புயல்-மேகம். மீளவுமிழ் தன்மைபோல் மின்வீசு கார்கால மெனக் கூட்டுக. பொன்-பசலை.

தலைவியைவேண்டல்.

கோச்சகக்கலிப்பா.

கார்வந்தா லன்னகறைக் கண்டனார் செங்கதிரோன்
றேர்வந்தா லும்பொழில்சூழ் தென்னருணை நன்னாட்டி
லார்வந்தா லுந்தணியா தன்னமன்னி ராணாலு
நீர்வந்தா லசைசெ நெருப்பவியுங் காணுமே. (63)

கறை-விடம். தேர்வந்து-தேர்வர. ஆலும்-அசையும். இக்கவியில், தலைவன் பாங்கியை வேண்டலாகவும் பொருள் கூறுவர்.

பனிக்காலம்.

கலித்துறை.

காணம்ப ரந்தோலி னுடையாள ரருசேணர் கைலாசமேற்
றாணங்க ணிகர்தோள ருறைகின்ற நகருடு சொரியாதரோ
பூணங்கை வளைசிந்த மடவார் மனத்தேறு புகைபோலவேள்
பாணங்க ளுதிர்கின்ற துகள்போல வுறைகால் பனிக்காலமே. (64)

அம்பரம்-திக்கு. தோளரென்றது-தலைவனை. புகை-காமாக்கினியாலாகிய புகை. துகள்-பராகம். உறை-துளி.

நேரிசைவெண்பா.

பண்ணிறந்த வாசவரிற் பல்கோடி மாண்டாலு
மெண்ணிறந்த வேத ரிறந்தாலுங்—கண்ணாற்
கமைத்தவெலா மாண்டாலு மண்ணா மலையார்க்
கிமைப்பளவுங் கால மிலை. (65)

பண்ணிறந்த-அலங்காரமிகுந்த. அமைத்தவெலாம்-அமைத்த காலமெல் லாம். காலாதீதராதலால் இமைப்பளவுங் காலமிலை யென்றுரைக்க.

தலைவனைவேண்டல்.

ஒன்பதின்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

இலகொளி பரந்து மாரன் விடுகணை துரந்து நாடி
யிடுமிரு நெடுங்கண் மாதரார்
விலகரிய கொங்கை மீது பழநழுவி வந்து பாலின்
விழுவதென வந்து சேர்கிலீர்

மலகரி குறிஞ்சி தேசி பயிரவி சுரும்பு பாடும்
வயலருணை மங்கை பாகரே
பலமலர் கதம்ப தூளி ம்ருகமத சுகந்தம் வீசு
பரிமள வசந்த ராசரே. (66)

தூர்ந்து - செலுத்தி. 'பழநழுவிப் பாலில் விழுவதுபோல' என்பது பழமொழி. இது இலேசாகச் சேர்வது குறித்துக் கூறியதென்க. கதம்பதூளி— வாசனைப்பொடி. ம்ருகமதம் - கத்தூரி. சுகந்தம் - சந்தனமுமாம். அருணை நாதரைப் பரிமளவசந்தராச ரென்றும், வசந்தராச ரென்றும் பலகவியிலுங் கூறுவது காண்க.

மதங்கு.

ஒன்பதின்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வசிகரம் வயங்கு நீறு மபிநய புயங்க ராச
வலயமு மணிந்த தோளின
ரசலகுல மங்கை பாகர் பரிமள வசந்த ராச
ரருணையின் வளங்கள் பாடியே
யிசைபெற வரங்கி னூடு பவுரிகொண் மதங்கி யார்த
மிலகிவளர் கொங்கை யானையே
திசைபெற விருந்த யானை பிறகிட முனிந்து போர்செய்
திறலிப மனந்த மானவே. (67)

அபிநயம்—கூத்து. அபி—உபசர்க்கமுமாம். புயங்கம்—பாம்பு. அசலம்—மலை. அரங்கு—சபை. பவுரி—கூத்துவிகற்பம். திக்கின் அந்தத்திற் றலையைவைத்துத் தாங்கிநிற்பதாகக்கொண்டு பிறகிட என்றார். இபம்-யானை.

மடக்கு–கட்டளைக்கலிப்பா.

4B
9-22

நதியைச் சூடதி ருங்கழ லாதனார்
நம்ப னாரு ணபுரி வீதிமேற்
சதியிற் பாடிந டிக்குமு தங்கியார்
தந்த வாசைத ரிக்கும தங்கியார்
வதனத் தாற்சசி மண்டல மாறுமே
வந்தி ருந்தவிம் மண்டல மாறுமே
கதியிற் கொண்டது மந்தக் காணமே
கண்ட பேர்க்கிலை யந்தக் காணமே. (68)

சதி—தாளவொத்து. தரிக்குமதங்கியார்—அங்கே யாவர் தாங்கத்தகுமது. சசிமண்டலமாறும்—நிகரில்லாமையாற் சந்திரமண்டலந் தன்னிலையினீங்கு மென்க; குறையு மென்பது கருத்து. இம்மண்டலம்—இவ்வுலகம். ஆறுமே—தணியுமே; காமச்சூடு தணியா தென்பது கருத்து. கதி—நடை. கரணம்—கூத்தின் விகற்பம்.

குறம்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அருணமணி முலைக்கிரிமேற் செங்கை வைத்தா
யாகையா லருணகிரி யன்பன் மூதூர்
வருணமுலை கண்ணுரப் பார்த்தா யுன்றன்
மகிழ்நனுங்கண் ணுரமுதன் வந்து கேளாய்
தரணியிலுன் றனைச்சேர்வன் முருகன் போலத்
தநயரையும் பெறுவையிவை தப்பு மாயின்
றிருநிறைவண் டார்குழலாய் குறமும் பாடேன்
சிறந்தகுறக் கூடையும்யான் றீண்டி லேனே. (69)

குறத்தி நெற்குறிபார்த்துக் கூறுவதன்றித் தொடுமிட முதலியவற்றை யறிந்து குறிசொல்வது முண்டென வறிக.

மறம்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தீண்டரிய மடற்பனையின் சருகை வாரிச்
சிற்றிரும்பாற் சுற்றிவரச் செருக்கிக் கூட்டி
நீண்டதுவுஞ் சுருண்டதுமா வரைந்து சுற்றி
நிருபமெனக் கொடுத்தெதிரே நிற்குந் தூதா
தாண்டவமா டும்பரனு ரருணை நாட்டிற்
றருமறப்பெண் டணைவேண்டிச் சமரிற் போந்து
மாண்டவரே றியகோணல் வளைகளுங்கள்
வருங்கல்வழி வாயினடு மாங்க ளாமே. (70)

ஓலையைச் சருகென்றும், எழுத்தாணியைச் சிற்றிரும்பென்று மிழித்துக் கூறிய தறிக. நிருபம் என்றது அரசன்விடுத்த திருமுகத்தை. "சமரிற் போந்து மாண்டவ ரேறிய கோணல்வளைகள் வாயி னடு மாங்களாம்"—யுத்தத்தில்

வந்திறந்தவர் தங்கியிருக்கிற கோணல்வளைதடிகள் வாயிலிலே நட்டிருக்கு மரங்களாம்; அஃதறிந்துகொள் என்பது எஞ்சிநின்றது. வீரரிறந்தவிடத்திற் கல் நாட்டுவதுபோல வளைதடியையு நாட்டுவ துண்டென்ப திதனு லறிக. கல்—பாற்கல். இக்கவி, அரசன் மறக்குலப்பெண்ணை வேண்டி அவர்பாற் றிருமுகம் வரைந்துவிடுப்ப அதைக்கொணர்ந்த தூதனைநோக்கித் திருமுகத்தை யிழித்துத் தங்குலத்தினர்வீரத்தைத் தெரியக்கூறிவிடுத்தலாக வுரைத்த தென்க. பெரியோர் வரைந்துவிடுக்கு மோலைச்சுருளைத் திருமுகமென மங்கலமாகக் கூறன் மரபென்க.

மடக்கு—கோச்சகக்கலிப்பா.

மறைக்கவனப் பரியாரும் வரைக்கவனப் பரியாரு
மெறித்தவிரும் பிறையாரு மெவரும்விரும் பிறையாரும்
பொருத்தசின விடையாரும் பொருந்துசின விடையாரு
மறத்தவளம் பதியாரு மருணைவளம் பதியாரே. (71)

மறைக்கவனப்பரியார்—வேகமுடைய வேதக்குதிரையார். வரைக்கவனப் பரியார்—அளவுசெய்யவரிய வழகுள்ளவர். இரும்பிறை—பெரிய பிறைச்சந்திரன். இறையார்—தலைவர். சினவிடையார்—சிறிய இடையையுடைய வுமாதேவியையுடையவர். அறத்தவளம்பதியார்—அறம் வளர்த்தவளாகிய வுமாதேவிக்கு அழகிய நாயகர்.

கலித்துறை.

ஆரணி துங்க ணாரணி பங்க னருணேசன்
றூரணி யஞ்சுங் காரண நஞ்சந் தரியானேல்
வாரண ரெங்கே சாரண ரெங்கே மலர்மேவும்
பூரண ரெங்கே நாரண ரெங்கே போவாரே. (72)

நாரணி—நாராயணி, உமாதேவி யென்க. வாரணர்—யானையையுடைய இந்திரர், சாரணர்—பதினெண்கணத்தரு ளொருகணத்தராகிய ஆகாயவாசிகள்.

தழை.

கட்டளைக்கலிப்பா.

போந்த போதக நல்லுரி யாடையசர்
போர்வை யாளர் புகழரு ணைக்குளே
யீந்த சூத நறுந்தழை யையனே
யெங்கண் மாத ரெடுத்து மகிழ்ச்சியாய்

மோந்த போது துவண்டது மெய்யிலே
மொய்த்த போது புலர்ந்தது கண்ணினீர்
பாய்ந்த போது நனைந்தது மீளவும்
பார்த்த போது பசந்து மலர்ந்ததே. (73)

போதகம்—யானை. உரி—தோல். சூதம்—மாமரம். காமவெப்பத் துயிர்ப்பாற் றுவண்டதென்றும், புலர்ந்ததென்றுங் கொள்க. மாதராலே மலரும் மரங்கள் பத்தி லொன்றாகிய மாமரம் பார்த்தால் மலர்வதாற் பார்த்தபோது மலர்ந்த தென்றாள். இக்கவி, தலைவி தழைவிருப்புற்றதைத் தோழி தலைவன்பாற் கூறியதாகக் கூறியதென்க.

இரங்கல்.

மடக்கு—எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மலரித ழித்தொடைபான் மதியணி வித்தகனார்
மலைமக ளற்புதனார் வயலரு ணைப்பதிசூழ்
குலவுமி டக்கழியே பலவுமி டக்கழியே
குறவையி னக்கயலே யுறவுமெ னக்கயலே
சலமிகு மூற்பலமே தளர்வது முற்பலமே
சருவும னத்திடரே தழுவும னத்திடரே
யிலைநெரி சற்பனையே யிவருரை சற்பனையே
யினியப னித்திரையே யினியிலை நித்திரையே. (74)

பால்—வெண்மை. இடக்கழி - உப்பங்கழியிடம். பலவுமிடக்கழி—எல்லாங் குதர்க்கந் தருகின்ற அழிவு. குறவை - ஓர்வகை மீன். சருவுமனத் திடர்—மருவுகின்ற அன்னந்தங்கிய திடர். சற்பனை - நல்ல பனை. இவருரை சற்பனை—இத்தலைவருரை வஞ்சனை. பனி - குளிர்ச்சி.

சுவடுகண்டிரங்கல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

நித்த னம்பனரு ணாசலத் திருவை
நின்று தேடியுழ னெஞ்சமே
யித்த டஞ்சுர மடங்கவோ விதலை
நில்லை வேறுமர மிதனிடை ..

யத்தி நின்றவிட மவ்விடஞ் சிலைகொ
ளரசு நின்றவிட முவ்விட
மெய்த்து ளஞ்சியிள வஞ்சி நின்றவிட
மிவ்வி டஞ்சுவடு மேவுமே. (75)

இத்தடம்–இவ்வழியில். சுரம்–சுரத்தின் வெப்பம். அத்தி–அத்திமரம். அத்திநின்ற இடமாகிய அவ்விடத்தி லெனக. சிலைகொளரசு என்றது தலைவனை. வஞ்சி–தலைவி. சுவடு–அடிச்சுவடு. சுவடுகண் டிரங்கல் என்பது தேடிச்சென்ற செவிலி தலைவன் றலைவி காலழுந்தப்பட்ட குறியைக்கண் டிரங்க லெனக.

மடல்விலக்கு.

கலிவிருத்தம்.

ஏறுடை யண்ணலா ரேழை பாகனு
ராறணி சென்னியா ருணை வெற்பரே
கூறொரு பெண்ணையே கூட வேண்டுவார்
வேறொரு பெண்ணையே வெட்டு வார்கொலோ. (76)

பெண்ணை–பனை. வெட்டுவார்கொலோ-வெட்டார். கொல்–அசை. ஓ-எதிர்மறை. வெட்டிற் பாவமுண்டா மென்பது கருத்தாகக் கூறி விலக்கினு ளெனக. இக்கவி, தலைவன் பாங்கியைநோக்கி மடலேறுவ னென்றபோது அது கூடாதெனத் தோழி விலக்காகக் கூறியதெனக. மடலேறுதலென்றது தலைவன் தலைவியைச் சேரவேண்டி, நீறுபூசி யெருக்கம்பூமாலை முதலியவற்றை யணிந்து தலைவிபடத்தைக் கையில்வைத்துப் பனங்கருக்காற் செய்த குதிரைமீ தேறுதல்; இவ்வாறு ஏறிவந்தவனுக்குக் கருதியபெண்ணைக் கொடுத்தன் மரபு. இதன் விவரத்தைத் தஞ்சைவாணன்கோவை ௧0௧-வது செய்யுளுரையிற் காண்க.

தவம்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வாய்ந்தநல மருந்தருந்தி யரிய யோக
வகைபுரிந்து வாயுவுள்ளே யடக்கி னாலுங்
காய்ந்தவிருப் பூசியிலே தவஞ்செய் தாலுங்
காயம்வருந் திடுவதல்லாற் கதிவே றுண்டோ

வாய்ந்ததிரு நீறணிந்தைந் தெழுத்தை யோதி
யகமகிழ்ந்து சிவாகமத்தி னடைவை யோர்ந்தே
யேய்ந்தருணா சலத்தைவலங் கொண்டா ரன்றே
யிமைக்குமுன்னே கைலைமலை யிடங்கொண் டாரே. (77)

இக்கவி, தவஞ்செய்வாரைநோக்கி இவ்வாறு செய்வீர் நீர் செய்யுந் தவமானது அவமா மெனக் கூறிய தென்க.

மாலையிரத்தல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

இலங்கிய திங்க ளெழுந்தா லெங்கண்மின் வெங்கதி ரென்பாள்
கலங்கின ளாயினு மன்னாள் கட்கம லங்குவி யாவே
துலங்கிய வெங்கதிர் தானேய் சோண கிரிப்பெரு மானே
யலங்கலை யென்று கொடுப்பா யன்றது வெண்மதி யாமே. (78)

கட்கமலம்—கள்ளையுடைய தாமரை யென்றும், கண்ணாகிய தாமரை யென்று மிருபொருள் கொள்க. கட்கமலங்குவியா என்றது நித்திரையின்மையைக் குறித்தது. அது - அத்திங்கள்.

நேரிசைவெண்பா.

ஆற்றுங்காற் கஞ்சத் தவர்தா மரைக்கண்ணர்
சாற்றுங்காற் கண்ணரவர் தந்தையார்—கீற்றுமதி
சூடும் பெருமானைச் சோணகிரி வித்தகனைத்
தேடுவதிங் கெப்படியோ சேர்ந்து. (79)

ஆற்றுங்காற் கஞ்சத்தவர்—தாங்குமிடமாகிய தாமரையையுடையவராகிய பிரமர். கால்-இடம். தாமரைக்கண்ணர்—திருமால்; காற்கண்ணரவர்—காலின்கட் சிலம்புடையவர். அரவம் சிலம்பு. அன்றிக் காற்றை யுணவாகக் கண்ணுகின்ற அரவினை யணிந்தவ ரென்றுமாம். கண்ணல்-கருதல். தந்தை யார்? அவருடைய பிதா யாரோ? என்க.

கட்டளைக்கலித்துறை.

சேணார் திருவுடைச் செல்வரைக் காணிற் சிறப்புச்செய்து
பேணா தவருமுண் டோபுவி மீதிற் பெருத்தெழுந்து
சோணா சலவடி வாய்வெளி யாய்நின்ற சோதிதனைக்
காணாத கண்ணனைச் சொல்வர்செந் தாமரைக் கண்ணனென்றே. (80)

திரு என்பதற்கு இலக்குமி என்றும், சிறப்பென்றும் பொருள் கொள்க. காணாத கண் என்பதற்குப் பார்க்காத கண்ணென்றும், குருட்டுக்கண்ணென்றும் பொருள்கொள்க.

நேரிசைவெண்பா.

என்றுமதிக் கண்ணா ரிறைவரரு ணாபுரியி
னின்றுதவம் புரியாய் நெஞ்சமே—பொன்றிரளான்
மாதரையா னுயிழைசூழ் மாதரையா னீதுவண்டு
மாதரையா னாமைமெனசொல் வாய். (81)

மாதரையால்—பெரிய மண்ணினாலும். இழை—ஆபரணம். மாதரையால்—மாதருடைய அழகாலும், மாதரை—ஆசையை. ஆனாமை—நீங்காமை.

இடைச்சியார்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சொல்லாடி னுமக்கிரண்டு பசுவே யுண்டு
சுமந்திடுபாற் கலசமுமத் துணையா மீது
மல்லாம லிடையின்மிக விளைத்துப் போனீ
ராயிருந்து மிடைமதியோ வகந்தை தானோ
புல்லாரென் பணித்தொடையா ரருணை நாட்டிற்
பொதுவர்குல மங்கையரே புவிமேற் கண்டோ
ரெல்லாருந் தனித்தனியே டெடுத்தக் காலு
மிரண்டுமொரை யாமலகன் றேகுவீரோ. (82)

இரண்டு பசு—இரண்டு ஆக்கள்-ஆன்மா விரண்டு; அவை சீவான்மா பரமான்மா வென்க. பாற்கலசமு மத்துணை என்றதற்குத் தனமு மிரண்டென வும் பொருளாம். புல்லாரென்பு—அறுகம்புல்லும் ஆத்திப்பூவும் எலும்பு மென்க. ஏடெடுத்தக்காலும்—நீர் கொண்டுவந்த தயிரிலே ஏடாகிய ஆடையையெடுத்துக் கொண்டுபோனபோதும். இரண்டும்—எடுத்துக்கொள்ளுங்க ளென்றுவது எடுக்கவேண்டா வென்றுவது இரண்டுவகையு மென்க.

கட்டளைக்கலித்துறை.

வீரனை நல்கி மகமூறு செய்த விடைக்கொடியார்
காரணி கண்ட ரருணாசலத்திற் கலசங்கொண்டு
மோரது கூறு மிடையின மானுக்கு முண்டகம்போ
லீரடி மெல்லினம் வல்லின மாகு மிருதனமே.. (83)

வீரன் - வீரபத்திரன். மகம் - யாகம். வல் - சூதாடுகருவி. இக்கவியில் வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் வரப் பாடியது காண்க.

தலைவி யிளமைத்தன்மை பாங்கி தலைவற்குணர்த்தல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தடனாக மணிவெயிலும் பிறையுமிழு நிலவுமெதிர்
சடில நாத
னடனாக நெடுஞ்சிலையா னசுரர்புர மெரித்தபிரா
னருணை நாட்டிற்
றிடனாக மனையவரே தனஞ்சிறிதுங் காணாத
சிறியார் தம்மைக்
கடனாக நீர்வினவிப் பிணைதேடி முறிதனையேன்
கைக்கொண் டீரே. (84)

எதிர் - பகைத் தெதிர்க்கின்ற. நாகமனையவரே - யானையனைய தலைவரே. தனஞ்சிறிதுங் காணாத சிறியார்தம்மை - முலைசிறிதுந் தோன்றப்பெறாத சிறிய ராகிய மகளிரை. கடனாக-நீர் கூடுமுறையாக. பிணைதேடி - மான்வந்ததோ எனக் கூறித் தேடி. முறிதனை - தழையை. இனிச் சிலேடைவகைக்குத் தனம்-பொருள். கடன்-வட்டிக்குவாங்கிய கடன். பிணை-பதிலாகக்கொள்வது. முறி - எழுதிக்கொடுத்த ஓலைமுறி.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

கையடைந்த மழுமானுஞ் செழுமானு முழைமானுங்
கயலு மானு
மையுடைந்த விழிமானு முடனாக வருணேசர்
வருகு வாரே
மெய்யடைந்த நிறங்கருகி விழிகளும்பஞ் சடைந்துவா
மிடற்றி னூடே
யையடைந்து படர்ந்துவர யமனடர்ந்து தொடர்ந்துவரு
மன்று தானே. (85)

செழுமானும்-செழிப்புற்றிருக்கும் இடபமும். உழைமான்-உழை யென்கிற மானும். மையடர்ந்த விழிமான் - உமாதேவி. ஐ - கபம்.

தலைவன் சொல்லல்.

நேரிசைவெண்பா.

அண்ணா மலையா ரருணையனை யீருமமைக்
கண்ணாலஞ் செய்தான் கமலத்தோ—னெண்ணா
திணைக்கோலஞ் செய்தமுலை யேந்திழையீ ரென்னை
மணக்கோலஞ் செய்தான் மதன். (86)

கண்ணாலஞ்செய்தான் - கல்யாணஞ்செய்தான். கல்யாண மென்பதற்குக் கண்ணால மெனக்கூறுவது வடதேச வழக்கு. உம்மைக் கண்ணாலஞ்செய்தான்- உம்முடைய கண்ணை விடமாகச் செய்தான் என்க. மணக்கோலஞ்செய்தான் - கலியாணக்கோலஞ் செய்தானென்றும், வாசனையுடைய புட்பபாண மைந்து மெய்தானென்றும் பொருள் கொள்க. தன் வருத்தமிகுதியால் ஐந்துபாணமு மெய்தா னெனக் கூறினா னென்க.

கொற்றியார்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மழலைமொழி யிசையாலுங் கொடும்பார்வை யதனாலு
மயக்க மாகிச்
சுழலும்விட ரரவமெலாம் படமெடுத்து முன்னாடத்
தோன்றி னீரே
யழலுருவ மணிகாத்த ரருணகிரி வளநாட்டி
லளிவந் தூதுங்
குழலொருசற் றுண்டாயி னெப்படியோ வாட்டிடுவீர்
கொற்றி யாரே. (87)

விடர் - மலைப்பிளப்பு. அளிவந்தூதுங்குழல் - அன்புவந் தூதப்படுங் குழலென்றும், வண்டுகள் வந்திருந் தூதப்படுங் கூந்தலென்று மிருபொருள்கொள்க. சற்று-சிறிது. இக்கவி, தலை முண்டிதஞ்செய்து திருநாமந் துளசியை யணிந்து சூலமுதலியதாங்கிப் பாடி யாடித் திரியு மகளிரைநோக்கி நகரிலுள்ளார் கூறிய தாகக் கூறிய தென்க. இம்மகளிர் பாம்பாட்டிடுவது முண்டென்பது தெரி கின்றது. கொற்றியென்னும் பெயருள்ள துர்க்கையைப்போல் இவட்குஞ் சூலமுதலியன வுண்மையால் இக்கொற்றியென்னும்பெயர் வழங்கலாயினது போலும்.

கோச்சகக்கலிப்பா.

ஆரிதழி சூடு மருணேசர் நன்னாட்டில்
வாரிறுகு கொங்கை மலைசுமக்குங் கொற்றீரே
பேரிருள்போ னாமப் பிறைநிலவு கண்டொளிக்கக்
கூரியகண் ணில்லார் குழல்குறைந்தா ரென்பாரே. (88)

இருள்போல் - இருளைப்போல. நாமம் - புகழையுடைய. பிறைநிலவுகண் டொளிக்க-நீ ரணிந்திருக்கிற அணியாய பிறையி னிலவைக்கண்டு உம்முடைய கூந்தன் மறைந்திருக்க. அதனையறியா தென்பது எஞ்சியதென்க.

வஞ்சித்துறை.

பாணார் மொழிநிறை | பேணா தவனுறு
சோணாசலாடி | மாணா நரகமே. (89)

உறும் - அடைவன். இது செய்யுமென்னு முற்றுச்சொல்.

வஞ்சிவிருத்தம்.

நரக வாதையில் வன்பிறார்
தரணி மீதொரு கொன்பெறார்
சுரரு லோகமு மின்புறா
ரருணை நாயக ரன்பறார். (90)

வாதையில் வன்பிறார் - வாதையில்லாத வன்மைகெடமாட்டார். கொன் - அச்சம்.

வேற்றொலிவெண்டுறை.

அருணையதி ருங்கழல ராறணிசெஞ் சடையாள ரரிவை பாகர்
கருணைநெடுங் கடலான பெருமானார் தாடொழுதார் கதியை நாடின்
மரணமிலா விமையவர்தம் வானுலக மன்றே
பொருணிறையு நான்மறையோர் புகலுமத் தாட்பூவே. (91)

தாட்பூ - திருவடித்தாமரையாம்; அதனையடைதலே சாயுச்சிய மென்க.

இரங்கல்.

கலித்துறை.

பூவுண்ட விடையாள ரருணா சலத்தீசர் பொன்மேருவர்ப்
பாவுண்ட புகழாளர் பிரியே னெனச்சொன்ன பருவத்திலே
காவுண்டு குயிலுண்டு மயிலுண்டு கிளியுண்டு கனிதூவுதே
மாவுண்டு குருகுண்டு திருகுண்ட மனனுண்டு மறவாமலே. (92)

வாய் - இடம். கா - சோலை. சோலை முதலியன சான்றுக வணமேட்டுக் கூறினா னென்க.

வெறிவிலக்கு.

கலிவிருத்தம்.

வாங்குழில் லேர்நுதல் வயங்கு மாதரீ
ரீங்கிவ ளொருவர்கை யேட்டை வாங்கினா
லாங்கடு வணிந்தவ ரருணை நாட்டிலே
நீங்கண்மை யழிப்பது நீதி யல்லவே. (93)

இக்கவி, தலைவியுற்ற நோய்தீர்க்க வேலற்கு ஆடுவெட்டச் செவிலி முதலோர் கருதியவழித் தோழி கூடாதென விலக்கலாகக் கூறியது. இவள் - இத் தலைவி. ஒருவர் கையேட்டை வாங்கினால் - ஒரு தலைவரிடத்தி லாசை கொண்டால். ஏட்டை - ஆசை. மையழிப்பது - ஆட்டைக் கொல்வது. இவள் ஒருவர் கையிலிருந்த ஓலைச்சுவடியை வாங்கினால், நீங்கள் அவ்வேட்டிலிட்ட மையை யழித்துவிடுவது எனச் சிலேடையாகவும் பொருள்படும்.

தலைவியைப்புகழ்தல்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

அள்ளற் கடல்விட நீங்கா தகண்ட ரருணைவெற்பிற்
பிள்ளைப் பிறையுஞ் சிலையுமொப் பானுதற் பேதைநல்லாள்
வள்ளைக் குழைபொரு கண்ணுக்குத் தோற்றம்பும் வாரிதியுங்
கள்ளக் கயலு மிராசியின் மீனுங் கடைபட்டதே. (94)

அள்ளல்-சேறு. வள்ளைக்குழை-வள்ளைக்கொடியையொத்த காது. அம்பு தச்சன் கருவியாற் கடையப்பட்டதென்றும், வாரிதி மந்தரத்தாற் கடையப்பட்டதென்றும், கயல் விற்பதற்காகக் கடையினிடத்திற் கிடக்கிறதென்றும், மீனம்-இராசிகளி னிறுதிப்பட்டதென்றும் பொருள்கொள்க.

வலைச்சியார்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தேவியிட மகலாத வருணகிரி வளநாட்டிற் றெருக்க டோறு
மாவிரத முனிவரெலா மயல்கூரக் கயல்கூறும் வலைச்சி யாரே
காவிதிகழ் வாவியிலே மீன்பிடித்து வருவோரைக் கண்டோங் கண்டோ
ராவியெல்லாம்பிடித்திழுக்குமுமைப்போலவொருவரைக்கண்டறிந்திலோமே.